

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

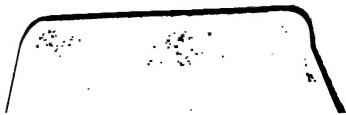
About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

600085446X

M H Δ E I A.

THE

M E D E A .

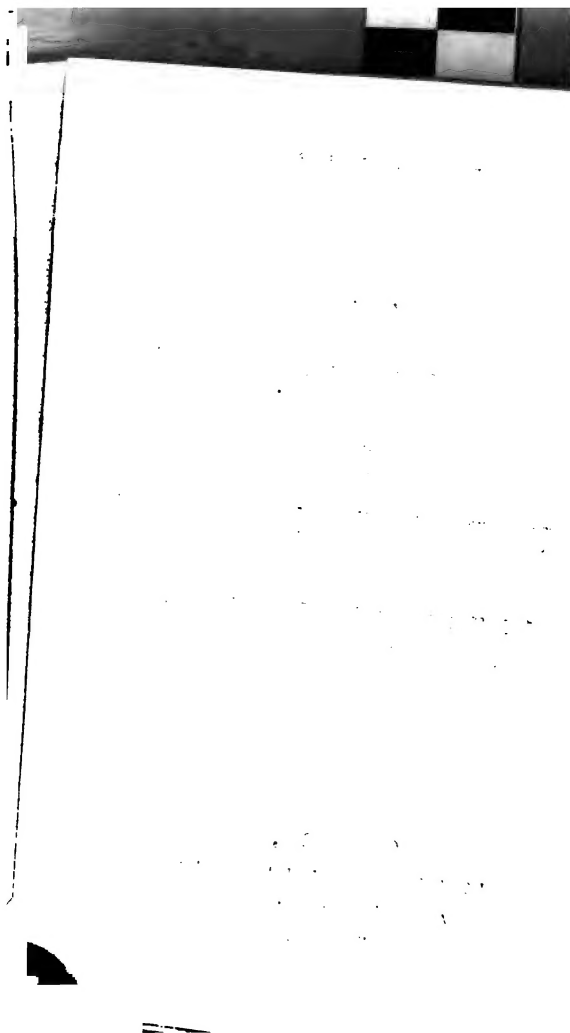
OF

E U R I P I D E S.

WITH SHORT ENGLISH NOTES
FOR THE USE OF SCHOOLS.

OXFORD,
JOHN HENRY PARKER;
AND 377, STRAND, LONDON.
M DCCC LV.

000 115

DRAMATIS PERSONÆ

ΤΡΟΦΟΣ. (Medea's nurse.)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ. (Pædagogus.)

ΜΗΔΕΙΑ. (Medea.)

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΠΟΛΙΤΙΔΩΝ. (Chorus of Corinthian women.)

ΚΡΕΩΝ. (Creon, King of Corinth. Father of Glauc.)

ΙΑΣΩΝ. (Jason.)

ΑΙΓΕΥΣ. (Ægeus, king of Athens.)

ΑΓΓΕΛΟΣ. (Messenger.)

ΠΑΙΔΕΣ ΜΗΔΕΙΑΣ. (Medea's children.)

ΓΛΑΥΚΗ. (Daughter of Creon, betrothed to Jason. She does not appear on the stage.)

The scene lies at Corinth, before the palace of Jason.

—

INTRODUCTION.

THIS play takes us back to the expedition of the Argonauts, and the adventures of Jason their chief.

Cretheus, the grandfather of Jason, had founded the kingdom of Iolchus. On his death, his son *Æson*, the father of Jason, ascended the throne; of which however, he was quickly dispossessed by Pelias, his half-brother, who also sought to take the life of the child Jason. Jason was saved from his uncle's violence, and committed to the care of the centaur Chiron, who brought him up. When he had grown to manhood, he resolved to claim the kingdom, of which his father had been unjustly deprived. Pelias, the usurper, listened to his claim, and declared himself willing to resign the throne to him, but persuaded him first to recover the golden fleece, which remained in the possession of *Æetes*, king of Colchis. Jason built him a ship, and sailed with fifty chosen heroes. The ship was called *Argo*, her crew the Argonauts.

At Colchis, Medea, the daughter of *Æetes*, fell in love with Jason, and by her arts enabled him to overcome the tasks imposed upon him by her father, and to recover the fleece. On the return of the expedition to Greece, Medea accompanied Jason, as his wife.

Arriving at Iolchus, they found that *Æson* had been put to death by Pelias. Medea avenged his death, by per-

INTRODUCTION.

suading the daughters of Pelias to cut their father to pieces and boil him,—pretending that this would restore him to youth and vigour. For this, being banished from Iolchus, she found refuge with Jason at Corinth. There they lived happily, until Jason fell in love with Glauce, the daughter of Creon, king of Corinth.

Here the argument of the play begins.

Medea is driven to distraction by the perfidy of Jason. Creon, fearful lest she should do his daughter some harm, banishes her from the land. Pretending to acquiesce in her fate, after securing from Ægeus an asylum for herself at Athens, she sends her children with some splendid robes, which she has previously poisoned, to her husband's bride. No sooner has the princess arrayed herself in the enchanted garments, than the poison begins to spread, and soon proves fatal to herself, and to her father, who attempts to rescue her.

Jason, fearing for his children, hastens to get them out of their mother's power; but he is too late,—Medea has already killed them, and, deriding the agony of Jason, will not allow him even the consolation of burying them.

The play ends with the usual reflection of the Chorus, on the uncertainty of human affairs.

The Medea was written Ol. LXXXVII. 2, B.C. 431.

ANALYSIS.

Scene i. (1—210.) Enter Medea's nurse.

She, deploring that Jason and Medea had ever met, bewails the misery of her mistress, and expresses her fear lest she should do some harm (16—48). The *παιδάγωγος* of Medea's children coming up, after a little reserve, tells her that he has heard that Creon has resolved to banish Medea and her children from Corinth. She cautions him to keep the children out of their mother's way (49—110). (Exit Παιδ.) Meanwhile Medea is heard within, in passionate grief imprecating curses upon all Jason's race. After a while, the nurse, by advice of the Chorus, goes in to seek Medea (110—210).

Scene ii. (213—408.) Medea enters,—complains of the common hardships of her sex,—and asks the Chorus to help her in avenging herself. Enter Creon, who pronounces sentence of exile against her (259—291). Medea tries to obtain a remission of this sentence, but can only get one day's respite (292—356). Exit Creon. Medea remains, and meditates how she shall take revenge (363—408).

The Chorus (409—444), being left alone, inveighs against the perfidy of men, and the injustice of the bards, who accused women of bad faith; ending with pity for Medea.

ANALYSIS.

Scene iii. (444—626.) Enter Jason and Medea. Jason blames Medea for her rash anger; but, expressing himself grateful for all that she has done for him, offers to assist her in her exile. She upbraids him, in spite of his excuses and sophistries, and refuses all help at his hands (445—626). Exit Jason, and the Chorus breaks out into a strain against rash love (627—662).

Scene iv. (662—823.) Enter Ægeus, son of Pandion, king of Athens,—tells Medea the cause of his journeying that way,—promises her an asylum at Athens (660—758). Exit Ægeus. Medea now discloses her plan of revenge to the Chorus, intimating that she will put to death her children. The Chorus try to dissuade her,—in vain. Medea sends for Jason. The Chorus (824—865,) takes occasion from the generosity of Ægeus, to sing the praises of the Erechtheidæ, and deprecates the unnatural cruelty of Medea.

Scene v. Enter Jason. Medea, pretending to relent, begs Jason to get Glauce to intercede with her father, for the children, and declares her intention of sending her a present (866—975). (Jason goes to seek Glauce.) Medea sends her children with the present.

The Chorus, knowing that the present will prove fatal, despairs of being able to avert the coming catastrophe (976—1001).

Scene vi. Enter Παιδάγωγος, who describes the reception of the children and the gifts by Glauce. Medea, at first half-relenting, confirms herself in her resolution of killing her children (1002—1080).

The Chorus (1081—1115,) descants on the sorrows and anxieties of those who have children.

ANALYSIS.

Scene vii. Enter Medea, anxious to hear the result of her plans. Presently enter Ἀγγελος, who describes the deaths of Creon and Glauce. (Exit Ἀγγ.) Medea now declares distinctly her intention to kill the children (1116—1250). Exit Medea.

The Chorus (1251—1270,) invokes heaven and earth to stay her hand, but presently the screams of the children are heard from within (1270—1290).

Scene viii. Enter Jason, in quest of his children;—he is told that they are dead,—he tries to enter the palace; Medea appears, mocking and reviling him, (1292, ad fin.).

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἰάσων εἰς Κόρινθον ἔλθων, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος τοῦ Κορινθίων βασιλέως θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον. μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παραιτησάμενη πρὸς μίαν ἡμέραν μείναι, καὶ τυχούσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ ἐσθῆτα καὶ χρυσοῦν στέφανον, οἷς ἐκείνη χρησαμένη διαφθείρεται· καὶ ὁ Κρέων δὲ περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ τοὺς ἐαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα ἐφ' ἄρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, κακεῖσε Αἰγεί τῳ Πανδίωνος γαμεῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσωνα νέον ποιήσκει. περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἴσονος ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας φησὶν οὕτως.

Αὐτίκα δ' Αἴσωνα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα,

γῆρας ἀποξύσασα ἰδυίῃσι πραπίδεσσι,

φάρμακα πολλὰ ἔψονσ' ἐπὶ χρυσείοισι λέβησιν.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς Διονύσου Τροφοῖς ἱστορεῖ ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφούς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα ἐνεοποίησε. Στάφυλος δὲ φησὶ τὸν Ἰάσωνα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐγκελεύεσθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεῶς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου· ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῳ Ἰάσωνι τελευτῆσαι αὐτόν.

Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι τὰ Νεόφρονος διασκευάσας, ὡς Δικαίάρχος τε περὶ τοῦ Ἑλλάδος βίου καὶ Ἀριστοτέλης ἐν ὑπομνήμασι. μέμφονται δὲ αὐτῷ τὸ μὴ πεφυλακέναι τὴν ὑπόκρισιν τῇ Μηδεῖᾳ, ἀλλὰ πεσεῖν εἰς δάκρυα, ὅτε ἐπεβούλευσεν Ἰάσονι καὶ τῇ γυναικί. ἐπαινεῖται δὲ ἡ εἰσβολὴ διὰ τὸ παθητικῶς ἄγαν ἔχειν, καὶ ἡ ἐπεξεργασία, μὴδ' ἐν νάπαισι, καὶ τὰ ἐξῆς. ὅπερ ἀγνοήσας Τιμαχίδας τῷ ὑστέρῳ φησὶ πρώτῳ κεχρηῆσθαι, ὡς καὶ Ὀμηρος*.

εἶματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα καὶ λούσασα.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Μήδεια διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν τῷ ἐκείνῳ γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς, ἐχωρίσθη δὲ Ἰάσονος Αἰγεί συνοικήσουςα. παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ, ὃ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων. ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐβδόμην ὀλυμπιάδα. πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ σίτυροι. οὐ σώζεται.

* Od. v. 264.

ΜΗΔΕΙΑ.

ΤΡΟΦΟΣ.

Εἴθ' ὦφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος
Κόλχων ἐς αἶαν κυανέας Συμπληγάδας,
μηδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε
τμηθεῖσα πεύκη, μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας
ἀνδρῶν ἀριστέων, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρος
Πελία μετῆλθον. οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ
Μήδεια πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,
ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγείσ' Ἰάσονος,
οὐδ' ἂν κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας
πατέρα κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν
ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἀνδάνουσα μὲν
φυγῇ πολίτας ὧν ἀφίκετο χθόνα,
αὐτὴ τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσωνι,
ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ·
νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα.
προδοὺς γὰρ αὐτοῦ τέκνα δεσπότην τ' ἐμὴν
γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,
γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυνμῇ χθονός.
Μήδεια δ' ἡ δύστηνος ἡτιμασμένη
βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς
πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται
οἷας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφείσ' ἀλγηδόσι,
τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον,
ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἦσθετ' ἡδίκημένη,

- οὗτ' ὅμμ' ἐπαίρουσ' οὗτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
 πρόσωπον· ὥς δὲ πέτρος ἢ θαλάσσιος
 κλύδων ἀκούει νουθετουμένη φίλων,
 ἦν μή ποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην 30
 αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιμώζῃ φίλον
 καὶ γαῖαν οἴκους θ', οὗς προδοῦσ' ἀφίκετο
 μετ' ἀνδρὸς ὃς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
 ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο
 οἶον πατρώας μάπολείπασθαι χθονός. 35
 στυγεί δὲ παῖδας οὐδ' ὀρώσ' εὐφραίνεται.
 δέδοικα δ' αὐτὴν μή τι βουλεύσῃ νέον·
 βαρεῖα γὰρ φρήν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
 πάσχουσ'· ἐγὼ δα τήνδε, δειμαίνω τέ νιν
 μὴ θηκτὸν ὦση φάσγανον δι' ἥπατος, 40
 [σιγῇ δόμους ἐσβᾶσ', ἵν' ἔσφρωται λέχος.]
 ἢ καὶ τύραννον τόν τε γήμαντα κτάνῃ,
 κᾶπειτα μείζω ξυμφορὰν λάβῃ τινά·
 δεινὴ γάρ· οὗτοι ῥαδίως γε συμβαλὼν
 ἔχθραν τις αὐτῇ καλλίνικον ἄσεται. 45
 ἀλλ' οἶδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
 στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι
 κακῶν, νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγείν φιλεῖ.
 ΠΑ. παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
 τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν 50
 ἔστηκας, αὐτὴ θρεομένη σαντῇ κακά·
 πῶς σοῦ μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;
 ΤΡ. τέκνων ὁπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,
 χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
 κακῶς πίτνοντα καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται. 55
 ἐγὼ γὰρ ἐς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγυδόνος
 ὥσθ' ἡμερὸς μ' ὑπῆλθε γῇ τε κούρανφ

λέξαι μολούσῃ δεῦρο δεσποίνης τύχας.

ΠΑ. οὔπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων ;

ΤΡ. ζηλῶ σ'· ἐν ἀρχῇ πῆμα κοῦδέπω μεσοῖ.

ΠΑ. ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότης εἰπεῖν τόδε·
ὥς οὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν.

ΤΡ. τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ ; μὴ φθόνοι φράσαι

ΠΑ. οὐδέν· μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.

ΤΡ. μὴ, πρὸς γενείου, κρύπτε σύνδουλον σέθεν·
σιγὴν γάρ, εἰ χρὴ, τῶνδε θήσομαι πέρι.

ΠΑ. ἤκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
πεσσούς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαίτατοι
θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,
ὥς τούσδε παῖδας γῆς ἔλᾶν Κορινθίας
ξὺν μητρὶ μέλλοι τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Κρέων. ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὕδε
οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τάδε.

ΤΡ. καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται
πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει ;

ΠΑ. παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων,
κοῦκ ἔστ' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.

ΤΡ. ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.

ΠΑ. ἀτὰρ σύ γ', οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
δέσποιναν, ἥσυχάζε καὶ σίγα λόγον.

ΤΡ. ὦ τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ ;
ὄλοιτο μὲν μή· δεσπότης γάρ ἐστ' ἐμός·
ἀτὰρ κακός γ' ὢν ἐς φίλους ἀλίσκεται.

ΠΑ. τίς δ' οὐχὶ θνητῶν ; ἄρτι γιγνώσκεις τόδε,
ὥς πᾶς τις αὐτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ,
οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν ;
[εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὐνεκ' οὐ στέργει πιτῆρ.]

1. ἴτ', εὖ γὰρ ἔσται, δωμάτων ἔσω, τέκνα.
 σὺ δ' ὥς μάλιστα τοῦσδ' ἐρημώσας ἔχε, 90
 καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένην.
 ἦδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην
 τοῖσδ', ὥς τι δρασείουσιν· οὐδὲ παύσεται
 χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί τι.
 ἐχθροὺς γε μέντοι, μὴ φίλους, δράσειέ τι. 95

- Η. ἰώ,
 δύστανος ἐγὼ μελέα τε πόνων,
 ἰὼ μοί μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν.
 1. τόδ' ἐκείνο, φίλοι παῖδες· μήτηρ
 κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.
 σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω, 100
 καὶ μὴ πελάσῃτ' ὄμματος ἐγγύς,
 μηδὲ προσέλθῃτ', ἀλλὰ φυλάσσεσθ'
 ἄγριοι ἦθος στυγεράν τε φύσιν
 φρενὸς αὐθάδους.
 ἴτε νυν χωρεῖθ' ὥς τάχος εἴσω. 105
 δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον
 νέφος οἰμωγῆς ὥς τάχ' ἀνάψει
 μείζονι θυμῷ· τί ποτ' ἐργάσεται
 μεγαλόσπλαγχνος δυσκατάπαυστος
 ψυχὴ δηχθείσα κακοῖσιν ; 110

- Η. αἰαῖ,
 ἔπαθον τλάμων ἔπαθον μεγάλων
 ἄξι' ὀδυρμῶν· ὦ κατάρatoi
 παῖδες ὀλοισθε στυγεράς ματρὸς
 ξὺν πατρὶ, καὶ πᾶς δόμος ἔρροι.
 1. ἰὼ μοί μοι. ἰὼ τλήμων. 115
 τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας
 μετέχουσι ; τί τοῦσδ' ἔχθεις ; οἶμοι,

τέκνα, μή τι πάθῃθ' ὥς ὑπεραλγῶ.
 δεινὰ τυράννων λήματα, καί πως
 ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες, 120
 χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσιν.
 τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν
 κρεῖσσον· ἔμοιγ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλως,
 ὀχυρῶς γ' εἴη καταγηράσκειν.
 τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἰπεῖν 125
 τοῦνομα νικᾷ, χρῆσθαι τε μακρῶ
 λῶστα βροτοῖσιν· τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'
 οὐδένα καιρὸν δύναται θνητοῖς·
 μείζους δ' ἄτας ὅταν ὀργισθῇ
 δαίμων οἴκοις ἀπέδωκεν. 130

ΧΟ. ἔκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βουὰν
 τᾶς δυστάνου
 Κολχίδος, οὐδέ πω ἦπιος· ἀλλὰ, γεραιὰ,
 λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω μελάβρου γύον
 ἔκλυον· 134, 5
 οὐδὲ συνήδομαι, ὦ γύναι, ἄλγεσι δώματος,
 ἐπεὶ μοι φίλον κέκρανται.

ΤΡ. οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα τὰδ' ἦδη.
 τὸν μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων, 140
 ἢ δ' ἐν θαλάμοις τήκει βίοντον
 δέσποινα, φίλων οὐδενὸς οὐδὲν
 παραθαλπομένη φρένα μύθους.

ΜΗ. αἰαί,
 διὰ μου κεφαλᾶς φλόξ οὐρανία
 βαίη· τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος ; 145
 φεῦ φεῦ· θανάτῳ καταλυσάιμαν
 βιοτὰν στυγεράν προλιπούσα.

ΧΟ. αἶες, ὦ Ζεῦ καὶ γὰ καὶ φῶς, στρ.

- ἄχ' ἂν οἶαν ἃ δύστανος
 μέλπει νύμφα ;
 τίς σοί ποτε τῆς ἀπλάτου. 150
 κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,
 σπεύσει θανάτου τελευτάν ;
 μηδὲν τόδε λίσσου.
 εἰ δὲ σὸς πόσις
 καινὰ λέχη σεβίζει, 155
 κείνῳ τόδε μὴ χαράσσον·
 Ζεὺς σοι τάδε συνδικήσει.
 μὴ λίαν
 τάκου δυρομένα σὸν εὐνήταν.
 Η. ὦ μεγάλα Θέμι καὶ πότνι Ἄρτεμι, 160
 λεύσσεθ' ἃ πάσχω, μεγάλοις ὄρκοις
 ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον
 πόσιν ; ὅν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοιμ'
 αὐτοῖς μελάθροισ διακναιομένους,
 οἳ γ' ἐμὲ πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν. 165
 ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθην
 αἰσχυρῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.
 Ζ. κλύεθ' οἷα λέγει κἀπιβοῦται
 Θέμιν εὐκταίαν Ζῆνᾴ Ὁ', δς ὄρκων
 θνητοῖς ταμίας νενόμισται ; 170
 οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι μικρῷ
 δέσποινα χόλον καταπαύσει.
 Ν. πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν 175
 ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων
 δέξαιτ' ὁμφάν,
 εἴ πως βαρύθυμον ὄργαν
 καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη.
 μητοὶ τό γ' ἐμὸν πρύθυμον

φίλοισιν ἀπέστω.
 ἀλλὰ βᾶσά νιν
 δεῦρο πόρευσον οἴκων
 ἔξω, φίλα καὶ τὰδ' αὔδα·
 σπεῦσον δέ τι πρὶν κακῶσαι
 τοὺς ἔσω·
 πένθος γὰρ μεγάλως τόδ' ὀρμᾶται.

ΤΡ. δράσω τὰδ'· ἀτὰρ φόβος εἰ πείσω
 δέσποιναν ἐμήν·
 μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω.
 καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης
 ἀποταυροῦται δμῶσιν, ὅταν τις
 μῦθον προσφέρων πέλας ὀρμηθῇ.
 σκαιοὺς δὲ λέγων κοῦδέν τι σοφοὺς
 τοὺς πρόσθε βροτοὺς οὐκ ἂν ἀμάρτοις,
 οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις
 ἐπὶ τ' εἰλαπίναις καὶ παρὰ δειπνοῖς
 ἤϋροντο, βίου τερπνὰς ἀκοὰς,
 στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας
 ἠϋρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις
 ᾠδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι
 δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.
 καίτοι τὰδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι
 μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δ' εὐδειπνοὶ
 δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοάν·
 τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὐτοῦ
 δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

ΧΘ. ἀχὰν ἄϊον πολύστονον γόων,
 λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ
 τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον·
 θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα

τὰν Ζηνὸς ὀρκίαν Θέμιν, ἃ νιν ἔβασεν
 Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον
 δι' ἄλα νύχιον ἐφ' ἀλμυρὰν
 πόντου κλῆδ' ἀπέραντον.

210

ΜΗ. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
 μή μοί τι μέμψησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
 σεμνοὺς γεγῶτας. τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο, 216
 τοὺς δ' ἐν θυραίοις· οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς
 δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν.
 δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,
 ὅστις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς 220
 στυγεῖ δεδορκῶς, οὐδὲν ἡδικομένος.
 χρηὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει·
 οὐδ' ἀστὸν ἦνεσ' ὅστις αὐθάδης γεγῶς
 πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.
 ἐμοὶ δ' αἰεττον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε 225
 ψυχὴν διέφθαρκ'· οἴχομαι δὲ καὶ βίου
 χάριν μεθεῖσα κατθανεῖν χρήζω, φίλαι.
 ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γιγνώσκειν καλῶς,
 κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὐμὸς πόσις.
 πάντων δ' ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα καὶ γνώμην ἔχει 230
 γυναῖκές ἐσμεν ἀθλιώτατον φυτόν·
 ἃς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
 πόσιν πρίασθαι δεσπότην τε σώματος
 λαβεῖν· κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἔτ' ἁλγιον κακόν·
 καὶ τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν 235
 ἢ χρηστόν. οὐ γὰρ εὐκλείεις ἀπαλλαγαὶ
 γυναξίν, οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.
 ἐς καινὰ δ' ἦθ' καὶ νόμους ἀφιγμένην
 δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἰκοθεν
 ὅτ' ἂν μάλιστα χρήσεται ξυνηυνέτῃ. 240

- κἄν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ
 πόσις ξυνοικῇ, μὴ βία φέρων ζυγόν,
 ζηλωτὸς αἰών· εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεών.
 ἀνὴρ δ' ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνών,
 ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίαν ἄσης, 245
 ἢ πρὸς φίλον τιν' ἢ πρὸς ἡλικας τραπεῖς·
 ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
 λέγουσι δ' ἡμᾶς ὡς ἀκίνδυνον βίον
 ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί,
 κακῶς φρονούντες· ὡς τρίς ἂν παρ' ἀσπίδα 250
 στήναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
 ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σέ κᾶμ' ἤκει λόγος·
 σοὶ μὲν πόλις θ' ἦδ' ἐστὶ καὶ πατὴρ δόμοι
 βίου τ' ὄνησις καὶ φίλων κοινωνία,
 ἐγὼ δ' ἔρημος, ἄπολις οὐσ' ὑβρίζομαι 255
 πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελησμένη,
 οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφόν, οὐχὶ συγγενῇ
 μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.
 τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι,
 ἦν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ, 260
 πόσιν δίκην τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν
 τὸν δύντα τ' αὐτῷ θυγατέρ' ἢ τ' ἐγῆματο,
 σιγᾶν. γυνὴ γὰρ τᾶλλα μὲν φόβου πλεα,
 κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν καὶ σίδηρον εἰσορᾶν·
 ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἡδικομένη κυρῇ, 265
 οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μαιφονωτέρα.
- ΧΟ. δράσω τίδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσει πόσιν,
 Μήδεια. πενθεῖν δ' οὐ σε θανυμάζω τύχας.
 ὀρώ δὲ καὶ Κρέοντα, τῆσδ' ἀνακτα γῆς,
 στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων. 270
- ΚΡ. σέ τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην,

Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν
φυγάδα, λαβοῦσαν δισσά σὺν σαυτῇ τέκνῳ,
καὶ μή τι μέλλειν· ὥς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
τοῦδ' εἰμὶ, κοῦκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν, 275
πρὶν ἂν σε γαίας τερμόνων ἔξωβάλω.

Η. αἰαῖ· πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
ἐχθροὶ γὰρ ἐξιάσι πάντα δὴ κάλων,
κοῦκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.
ἐρήσομαι δὲ καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως, 280
τίνος μ' ἔκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον ;

Ρ. δέδοικά σ', οὐδὲν δεῖ παραμπίσχειν λόγους,
μή μοί τι δράσης παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.
ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος·
σοφὴ πέφυκας καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις, 285
λυπεῖ δὲ λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη.
κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὥς ἀπαγγέλλουσὶ μοι,
τὸν δόντα καὶ γήμαντα καὶ γαμουμένην
δράσειν τι· ταῦτ' οὖν πρὶν παθεῖν φυλάξομαι.
κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπεχθέσθαι, γύναι, 290
ἢ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν.

Η. φεῦ φεῦ·
οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
ἔβλαψε δόξα μεγάλα τ' εἴργασται κακά.
χρὴ δ' οὐποθ' ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ 295
παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς·
χωρὶς γὰρ ἄλλης ἥς ἔχουσιν ἀργίας
φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῇ.
σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφὰ
δόξεις ἀχρεῖος κοῦ σοφὸς πεφυκέναι· 300
τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον
κρεῖσσων νομισθεὶς λυπρὸς ἐν πόλει φανεῖ.

- ἐγὼ δὲ καὐτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχῃς.
 σοφὴ γὰρ οὐσα τοῖς μὲν εἰμ' ἐπίφθονος,
 [τοῖς δ' ἡσυχαία, τοῖς δὲ θατέρου τρόπου.]
 τοῖς δ' αὖ προσάντης· εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφὴ. 305
 σὺ δ' οὖν φοβεῖ με μή τι πλημμελὲς πάθῃς.
 οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσῃς ἡμᾶς, Κρέον,
 ὥστ' ἐς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
 σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην
 ὅτῳ σε θυμὸς ἤγεν. ἀλλ' ἐμὸν πόσιν 310
 μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.
 καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν.
 νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τήνδε δὲ χθόνα
 ἑᾶτέ μ' οἰκεῖν· καὶ γὰρ ἠδικομένοι
 σιγησόμεσθα, κρείσσονων νικώμενοι. 315
 ΚΡ. λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' ἔσω φρενῶν
 ὀρρωδία μοι μή τι βουλεύῃς κακὸν,
 τοσῶδε δ' ἦσπον ἢ πάρος πέποιθά σοι·
 γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὥς δ' αὐτὼς ἀνὴρ,
 ῥάων φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς σοφός. 320
 ἀλλ' ἔξιθ' ὥς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε·
 ὥς ταῦτ' ἄραρε, κοῦκ ἔχεις τέχνην ὅπως
 μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὔσα δυσμενὴς ἐμοί.
 ΜΗ. μὴ, πρὸς σε γονάτων τῆς τε νεογάμου κόρης.
 ΚΡ. λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ. 325
 ΜΗ. ἀλλ' ἐξελᾶς με, κοῦδέν αἰδέσει λιτάς;
 ΚΡ. φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.
 ΜΗ. ὦ πατρίς, ὥς σου κάρτα νῦν μνεῖαν ἔχω.
 ΚΡ. πλὴν γὰρ τέκνων ἔμοιγε φίλτατον πόλις.
 ΜΗ. φεῦ φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὥς κακὸν μέγα. 330
 ΚΡ. ὅπως ἂν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι.
 ΜΗ. Ζεῦ, μὴ λάθῃ σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.

- ΚΡ. ἔρπ', ὦ ματαία, καί μ' ἀπάλλαξον πόνων.
 ΜΗ. πονοῦμεν ἡμεῖς κοῦ πόνων κεχρήμεθα.
 ΚΡ. τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χεῖρὸς ὠσθήσει βία. 335
 ΜΗ. μὴ δήτα τοῦτό γ', ἀλλὰ σ' αἰτοῦμαι, Κρέον.
 ΚΡ. ὄχλον παρέξεις, ὥς ἔοικας, ὦ γύναι.
 ΜΗ. φευξοῦμεθ'· οὐ τοῦθ' ἱκέτευσα σοῦ τυχεῖν.
 ΚΡ. τί δ' οὖν βιάζει κοῦκ ἀπαλλάσσει χθονός ;
 ΜΗ. μίαν με μείναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν 340
 καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ' ἣ φευξοῦμεθα,
 παισὶν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατὴρ
 οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.
 οἴκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ
 πέφυκας· εἰκὸς δ' ἐστὶν εὖνοιάν σ' ἔχειν. 345
 τοῦμου γὰρ οὗ μοι φροντίς, εἰ φευξοῦμεθα,
 κείνους δὲ κλαίω ξυμφορᾷ κεχρημένους.
 ΚΡ. ἦκιστα τοῦμόν ληΐμ' ἔφν τυραννικόν,
 αἰδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα·
 καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι, 350
 ὅμως δὲ τεύξει τοῦδε· προὔννέπω δέ σοι,
 εἰ σ' ἡ 'πιούσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ
 καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονός,
 θανεῖ· λέλεκται μῦθος ἀψευδῆς ὅδε.
 νῦν δ', εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν· 355
 οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν ὧν φόβος μ' ἔχει.
 ΣΟ. δύστανε γύναι,
 φεῦ φεῦ, μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
 ποῖ ποτε τρέψει ; τίνα προξενίαν,
 ἥ δόμον, ἥ χθόνα σωτῆρα κακῶν 360
 ἐξευρήσεις ;
 ὥς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεός,
 Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.

- ΜΗ. κακῶς πέπρακται πανταχῇ· τίς ἀντερεῖ;
 ἀλλ' οὔτι ταῦτη ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω. 365
 ἔτ' εἶσ' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,
 καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.
 δοκεῖς γὰρ ἂν με τόνδε θωπεύσαι ποτε,
 εἰ μὴ τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην;
 οὐδ' ἂν προσείπον οὐδ' ἂν ἡψάμην χεροῖν. 370
 ὁ δ' ἐς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο
 ὥστ', ἐξὸν αὐτῷ τᾶμ' ελεῖν βουλευόμενα
 γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν
 μείναι μ', ἐν ᾗ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκροὺς
 θήσω, πατέρα τε καὶ κόρην πόσιν τ' ἐμόν. 375
 πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδοὺς,
 οὐκ οἶδ' ὅποιά πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι,
 πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,
 ἢ θηκτὸν ὥσω φάσγανον δι' ἥπατος,
 σιγῇ δόμους ἐσβᾶσ' ἵν' ἔστρωται λέχος. 380
 ἀλλ' ἔν τί μοι πρόσαντες· εἰ ληφθήσομαι
 δόμους ὑπερβαίνουσα καὶ τεχνωμένη,
 θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
 κράτιστα τὴν εὐθείαν, ἣ πεφύκαμεν
 σοφαὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ελεῖν. 385
 εἶεν·
 καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις;
 τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους
 ξένος παρασχὼν ῥύσεται τοῦμόν δέμας;
 οὐκ ἔστι. μείνας' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον,
 ἣν μὲν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλῆς φανῇ,
 δόλω μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον, 390
 ἣν δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορὰ μ' ἀμήχανος,
 αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεῖ μέλλω θανεῖν,

- κτενῶ σφε, τὸλμης δ' εἰμι πρὸς τὸ καρτερόν.
οὐ γὰρ μὰ τὴν δέσποιναν, ἣν ἐγὼ σέβω
μάλιστα πάντων καὶ ξυνεργὸν εἰλόμην, 395
Ἑκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἐστίας ἐμῆς,
χαίρων τις αὐτῶν τοῦμὸν ἄλγυνεὶ κέαρ.
πικροὺς δ' ἐγὼ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμους,
πικρὸν δὲ κῆδος καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
ἀλλ' εἴα· φεῖδον μηδὲν ὧν ἐπίστασαι, 400
Μήδεια, βουλευούσα καὶ τεχνωμένη·
ἔρπ' ἐς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐψυχίας.
ὀρᾶς ἂ πάσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὀφλεῖν
τοῖς Σισυφείοις τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς Ἑλίου τ' ἄπο. 405
ἐπίστασαι δέ· πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
γυναῖκες, ἐς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,
κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται. 408
3. ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι παγαί, στρ. α'.
καὶ δίκαια καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.
ἀνδράσι μὲν δόλιαι βουλαί, θεῶν δ'
οὐκέτι πίστις ἄραρε. [φᾶμαι. 414, 5
τὰν δ' ἐμὰν εὐκλειαν ἔχειν βιοτὰν στρέψουσι
ἔρχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει·
οὐκέτι δυσκέλαδος φάμα γυναικας ἔξει. 418, 9
μοῦσαι δὲ παλαιγενέων λήξουσ' αἰοιδᾶν ἀντ. α'.
τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.
οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρᾳ γνώμῃ λύρας
ᾤπασε θέσπιν αἰοιδᾶν 424
Φοῖβος, ἀγήτωρ μελέων· ἐπεὶ ἀντάχῃσ' ἂν ὕμνον
ἀρσένων γέννη· μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει 427, 8
πολλὰ μὲν ἀμετέραν ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.
οὐ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρῶων ἔπλευσας στρ. β'.

μαινομένα κρᾶδιά, διδύμους ὀρίσασα πόντου
πέτρας· ἐπὶ δὲ ξένα
ναίεις χθονὶ, τᾶς ἀνάνδρου
κοίτας ὀλέσασα λέκτρον
τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας
ἄτιμος ἐλαύνει.

βέβακε δ' ὄρκων χάρις, οὐδ' ἔτ' αἰδῶς ἀντιστρ.
Ἑλλάδι τῇ μεγάλη μένει, αἰθερία δ' ἀνέπτα,
σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι,
δύστανε, μεθορμίσασθαι
μόχθων πάρα, σῶν δὲ λέκτρων
ἄλλα βασιλεια κρείσσων
δόμοισιν ἐπέστα.

- ΙΑ. οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις
τραχεῖαν ὄργην ὡς ἀμήχανον κακόν.
σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,
κούφως φερούσῃ κρεισσόνων βουλευματα,
λόγων ματαίων οὔνεκ' ἐκπεσεῖ χθονός.
κάμοι μὲν οὐδὲν πρᾶγμα· μὴ παύσῃ ποτὲ
λέγουσ' Ἰάσων ὡς κάκιστός ἐστ' ἀνὴρ·
ἀ δ' ἐς τυράννους ἐστὶ σοὶ λελεγμένα,
πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ.
κάγῳ μὲν αἰὲ βασιλέων θυμουμένων
ὄργας ἀφῆρουν, καὶ σ' ἐβουλόμην μένειν·
σύ δ' οὐκ ἀνίης μωρίας, λέγουσ' αἰὲ
κακῶς τυράννους· τοιγὰρ ἐκπεσεῖ χθονός.
ὅμως δὲ κακ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκῶς φίλοις
ἦκω, τὸ σόν γε προσκοπούμενος, γύναι,
ὡς μὴτ' ἀχρήμων ξὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς
μὴτ' ἐνδεής του. πολλὰ ἐφέλκεται φυγὴ
κακὰ ξὺν αὐτῇ· καὶ γὰρ εἰ σύ με στυγείς,

- οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτε.
- ΜΗ. ὦ παγκάκιστε, τοῦτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω 465
 γλώσση μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακὸν,
 ἤλθες πρὸς ἡμᾶς, ἤλθες, ἔχθιστος γεγώς ;
 [θεοῖς τε κάμοι παντὶ τ' ἀνθρώπων γένει.]
 οὔτοι θράσος τόδ' ἐστὶν οὐδ' εὐτολμία,
 φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν, 470
 ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
 πασῶν, ἀναΐδει· εὐ δ' ἐποίησας μολῶν.
 ἐγὼ τε γὰρ λέξασα κουφισθήσομαι
 ψυχὴν κακῶς σε καὶ σὺ λυπήσει κλύων.
 ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν. 475
 ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι
 ταυτὸν ξυνεισέβησαν Ἀργῶν σκάφος,
 πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην
 ζεύγλαισι, καὶ σπεροῦντα θανάσιμον γύνῃ·
 δράκοντά θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας 480
 σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις αὐπνος ὢν,
 κτεῖνας ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον.
 αὐτὴ δὲ πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἐμοὺς
 τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἴωλκὸν ἰκόμην
 ξύν σοι, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα, 485
 Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἀλγιστον θανεῖν,
 παίδων ὑπ' αὐτοῦ, πάντα δ' ἐξείλον φόβον.
 καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθὼν
 προὔδωκας ἡμᾶς, καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη,
 παίδων γεγώτων· εἰ γὰρ ἦσθ' ἅπαις ἔτι, 490
 συγγνώστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.
 ὄρκων δὲ φρούδη πίστις, οὐδ' ἔχω μαθεῖν
 εἰ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότε οὐκ ἄρχειν ἔτι,
 ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμ' ἐν ἀνθρώποις τανῦν,

ἐπεὶ ξύνοισθά γ' εἰς ἔμ' οὐκ εὖορκος ὦν.
 φεῦ δεξιὰ χεῖρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου,
 καὶ τῶνδε γονάτων, ὥς μάτην κεχρώσμεθα
 κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
 ἄγ', ὥς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,
 δοκοῦσα μὴ τι πρὸς γε σοῦ πράξειν καλῶς,
 ὅμως δ' ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανεῖ.
 νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δό;
 οὐς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτρην ἀφικόμεν;
 ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν οὐ.
 δέξαιντό μ' οἴκοις ὦν πατέρα κατέκτανον.
 ἔχει γὰρ οὕτω τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
 ἐχθρὰ καθέστηχ', οὐς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶι
 ὀρᾶν, σοὶ χάριν φέρουσα πολεμίους ἔχω.
 τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν ἂν Ἑλλάδα
 ἔθηκεας ἀντὶ τῶνδε· θαυμαστὸν δέ σε
 ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἢ τάλαιν' ἐγὼ,
 εἰ φεύξομαί γε γαίαν ἐκβεβλημένη,
 φίλων ἔρημος, ξὺν τέκνοις μόνη μόνοις,
 καλὸν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
 πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας ἢ τ' ἔσωσά σε.
 ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν ὅς κίβδηλος ἦ
 τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὧπασας σαφῆ,
 ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρή τὸν κακὸν διειδέναι,
 οὐδεὶς χαρακτήρ ἐμπέφυκε σώματι;
 δεινὴ τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει,
 ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.
 δεῖ μ', ὥς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
 ἀλλ' ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον
 ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
 τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλίαν.

XO.

IA.

ΜΗΔΕΙΑ.

ἐγὼ δ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,
 Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
 σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
 σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτός, ἀλλ' ἐπίφθονος
 λόγος διελθεῖν, ὥς Ἔρως σ' ἠνάγκασε 530
 τόξοις ἀφύκτοις τοῦμόν ἐκώσσαι δέμας.
 ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὸ θήσομαι λίαν·
 ὅπη γὰρ οὖν ὤνησας, οὐ κακῶς ἔχει.
 μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
 εἴληφας ἢ δέδωκας, ὥς ἐγὼ φράσω. 535
 πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
 γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι
 νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν·
 πάντες δέ σ' ἦσθοντ' οὐσαν Ἑλληνες σοφὴν,
 καὶ δόξαν ἔσχες· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις 540
 ὄροισιν ᾤκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
 εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις
 μήτ' Ὀρφείως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
 εἰ μὴ ἴσιμος ἢ τύχη γένοιτό μοι.
 τοσαῦτα μὲν σοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι 545
 ἔλεξ'. ἄμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.
 ἀ δ' ἐς γάμους μοι βασιλικούς ὠνείδισας,
 ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγώς,
 ἔπειτα σώφρων, εἴτα σοὶ μέγας φίλος
 καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν· ἀλλ' ἔχ' ἡσυχος. 550
 ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς
 πολλὰς ἐφέλκων ξυμφορὰς ἀμηχάνους,
 τί τοῦδ' ἂν εὖρημ' ἡὔρον εὐτυχέστερον
 ἢ παῖδα γῆμαι βασιλείως φυγὰς γεγώς;
 οὐχ, ἢ σὺ κνίσει, σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος, 555
 καυῆς δὲ νύμφης ἡμέρῃ πεπληγμένος,

οὐδ' εἰς ἀμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων·
 ἅλις γὰρ οἱ γεγῶτες οὐδὲ μέμφομαι·
 ἀλλ' ὥς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,
 καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα, γιγνώσκων ὅτι
 πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδῶν φίλος,
 παῖδας δὲ θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν,
 σπείρας τ' ἀδελφούς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις
 ἐς ταῦτό θείην, καὶ ξυναρτήσας γένος
 εὐδαιμονοίην. σοὶ τε γὰρ παίδων τί δεῖ,
 ἐμοὶ τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
 τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι. μὴν βεβούλευμαι κακῶς·
 οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
 ἀλλ' ἐς τοσοῦτον ἤκεθ' ὥστ' ὀρθομένης
 εὐνῆς γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε,
 ἣν δ' αὖ γένηται ξυμφορά τις ἐς λέχος,
 τὰ λῶστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα
 τίθεσθε. χοῆν γὰρ ἄλλοθεν ποθεν βροτοὺς
 παῖδας τεκνούσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος·
 χοῦτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.

ΧΟ. Ἰᾶσον, εὐ μὲν τούσδ' ἐκόσμησας λόγους·
 ὅμως δ' ἔμοιγε, κεῖ παρὰ γνώμην ἐρῶ,
 δοκεῖς προδοὺς σὴν ἄλοχον οὐ δίκαια δρᾶν.

ΜΗ. ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν.
 ἐμοὶ γὰρ ὅστις ἄδικος ὦν σοφὸς λέγειν
 πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει·
 γλώσση γὰρ αὐχῶν τᾷδικ' εὐ περιστελεῖν,
 τολμᾷ πανουργεῖν· ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
 ὥς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένῃ
 λέγειν τε δεινός· ἐν γὰρ ἐκτενεί σ' ἔπος.
 χρὴν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακός, πείσαντά με
 γαμῶν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.

- ΙΑ. καλῶς γ' ἂν οὖν μοι τῶδ' ὑπηρετεῖς λόγῳ,
εἴ σοι γάμον κατείπον, ἥτις οὐδὲ νῦν
τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον. 590
- ΜΗ. οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
πρὸς γῆρας οὐκ εὐδοξον ἐξέβαινέ σοι.
- ΙΑ. εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὐνεκα
γῆμαί με λέκτρα βασιλέων, ἃ νῦν ἔχω,
ἀλλ', ὥσπερ εἶπυν καὶ πάρος, σῶσαι θέλων 595
σέ καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασιν.
- ΜΗ. μὴ μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
μηδ' ὀλβος ὅστις τὴν ἐμὴν κνίξει φρένα.
- ΙΑ. οἴσθ' ὥς μετεύξει καὶ σοφωτέρα φανεῖ;
τὰ χρηστὰ μὴ σοι λυπρὰ φαίνεσθω ποτέ,
μηδ' εὐτυχούσα δυστυχῆς εἶναι δόκει. 600
- ΜΗ. ὕβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ' ἀποστροφή,
ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φεύξομαι χθόνα.
- ΙΑ. αὐτὴ τάδ' εἶλον' μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ. 605
- ΜΗ. τί δρῶσα, μὼν γαμουῦσα καὶ προδοῦσά σε;
- ΙΑ. ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένῃ.
- ΜΗ. καὶ σοῖς ἀραία γ' οὔσα τυγχάνω δόμοις.
- ΙΑ. ὥς οὐ κρινοῦμαι τῶνδ' ἐμοὶ τὰ πλεονα.
ἀλλ' εἴ τι βούλει παισὶν ἢ σαντῇ φυγῆς 610
προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
λέγ'. ὥς ἔτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ,
ξένοισ τε πέμπειν ξύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὖ.
καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι·
λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα. 615
- ΜΗ. οὐτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρῆσαιμέθ' ἂν,
οὐτ' ἂν τι δεξαίμεσθα, μηδ' ἡμῖν δίδου·
κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.

- ΙΑ. ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
ὥς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω· 620
σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τ' ἀγάθ', ἀλλ' αὐθαδία
φίλους ἀπωθεῖ· τοιγὰρ ἀλγυνεῖ πλέον.
- ΜΗ. χώρει· πύθω γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
αἰρεῖ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος·
νύμφευ' ἴσως γὰρ, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται, 625
γαμεῖς τοιοῦτον ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι γάμον.
- ΧΟ. ἔρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν ἐλθόντες οὐκ εὐδοξίαν στρ. α'.
οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἀνδρασιν· εἰ οὐ δ' αἷς
ἔλθοι 630
Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς εὐχαρις οὕτω. 631
μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων τόξων ἐ-
φείης
ἱμέρω χρίσας ἄφυκτον οἰστόν.
στέργοι δέ με σωφροσύνα, δώρημα κάλλιστον
θεῶν· ἀντιστρ. α'. 635, 6
μηδέ ποτ' ἀμφιλόγους ὀργὰς ἀκόρεστά τε νείκη
θυμὸν ἐκπλήξας· ἑτέροις ἐπὶ λέκτροις
προσβάλοι δεινὰ Κύπρις, ἀπτολέμους δ' εὐνάς
σεβίζουσ' 640, 1
διξυφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν.
ὦ πατρίς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν, στρ. β'.
μὴ δῆτ' ἀπολις γενοίμαν
τὸν ἀμαχανίας ἔχουσα δυσπέρατον αἰῶν' 645, 6
οἰκτροτάτων ἀχέων.
θανάτῳ θανάτῳ πάρος δαμείην
ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσασα· μόχθων δ' οὐκ ἄλλος
ὑπερθεν ἢ γὰρ πατρίας στέρεσθαι. 650-2
εἶδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων ἀντιστρ. β'.
μύθων ἔχομεν φράσασθαι· 654

σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις ᾤκτισεν παθοῖσα
δεινότατον παθέων.

ἀχάριστος ὄλοιθ' ὅτῳ πάρεστι
μὴ φίλους τιμᾶν, καθαρὰν ἀνοίξαντα κλῆδα φρενῶν·
ἐμοὶ μὲν φίλος οὐποτ' ἔσται. 660-2

ΑΙ. Μήδεια, χαῖρε· τοῦδε γὰρ προοίμιον
κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.

ΜΗ. ὦ χαῖρε καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Πανδίωνος, 665
Αἰγεῦ. πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον;

ΑΙ. Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.

ΜΗ. τί δ' ὁμφαλὸν γῆς θεσπιφδὸν ἐστάλης;

ΑΙ. παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.

ΜΗ. πρὸς θεῶν, ἅπαις γὰρ δεῦρ' αἰεὶ τείνεις βίον; 670

ΑΙ. ἅπαιδές ἐσμεν δαίμονός τινος τύχη·

ΜΗ. δάμαρτος οὔσης, ἥ λέχους ἄπειρος ὦν;

ΑΙ. οὐκ ἐσμέν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.

ΜΗ. τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;

ΑΙ. σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη. 675

ΜΗ. θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;

ΑΙ. μάλιστ', ἐπεὶ τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.

ΜΗ. τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.

ΑΙ. ἀσκού με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα

ΜΗ. πρὶν ἂν τί δράσης ἢ τίν' ἐξίκη χθόνα; 680

ΑΙ. πρὶν ἂν πατρώαν αὐθις ἐστίαν μόλω.

ΜΗ. σὺ δ' ὥς τί χρήζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;

ΑΙ. Πιτθεὺς τις ἔστι γῆς ἄναξ Τροίηνης.

ΜΗ. παῖς, ὥς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.

ΑΙ. τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω. 685

ΜΗ. σοφός γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.

ΑΙ. κᾶμοιγε πάντων φίλτατος δορυξένων.

ΜΗ. ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.

- ΑΙ. τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτῃχ' ὅδε ;
 ΜΗ. Αἰγεῦ, κάκιστος ἔστι μοι πάντων πόσις. 690
- ΑΙ. τί φῆς ; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
 ΜΗ. ἀδικεῖ μ' Ἰάσων οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθῶν.
 ΑΙ. τί χρήμα δράσας ; φράζε μοι σαφέστερον.
 ΜΗ. γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότην δόμων ἔχει.
 ΑΙ. ἦ γὰρ τετόλμηκ' ἔργον αἰσχιστον τόδε ; 695
 ΜΗ. σάφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμέν οἱ πρὸ τοῦ φίλοι.
 ΑΙ. πότερον ἐρασθεῖς ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος ;
 ΜΗ. μέγαν γ' ἔρωτα· πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.
 ΑΙ. ἴτω νυν, εἴπερ ὥς λέγεις ἐστὶν κακός.
 ΜΗ. ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἡράσθη λαβεῖν. 700
 ΑΙ. δίδωσι δ' αὐτῷ τίς ; πέραινέ μοι λόγον.
 ΜΗ. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.
 ΑΙ. ξυγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.
 ΜΗ. ὄλωλα· καὶ πρὸς γ' ἐξελαύνομαι χθονός.
 ΑΙ. πρὸς τοῦ ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὐ λέγεις κακόν. 705
 ΜΗ. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορινθίας.
 ΑΙ. ἐᾷ δ' Ἰάσων ; οὐδὲ ταῦτ' ἐπῆνεσα.
 ΜΗ. λόγῳ μὲν οὐχὶ, καρδίᾳ δὲ βούλεται.
 ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος
 γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία τε γίγνομαι, 710
 οἴκτειρον οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,
 καὶ μὴ μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδης,
 δέξαι δὲ χώρα καὶ δόμοις ἐφέστιον.
 οὕτως ἔρωσ σοὶ πρὸς θεῶν τελεσφόρος
 γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις. 715
 εὖρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον εὖρηκας τόδε·
 παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς
 σπείραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
 ΑΙ. πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν.

- γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν, 720
 ἔπειτα παιδῶν ὧν ἐπαγγέλλει γονάς.
 ἐς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ.
 οὕτω δ' ἔχει μοι· σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
 πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὧν.
 τοσόνδε μέντοι σοι προσημαίνω, γύναι· 725
 ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὐ σ' ἄγειν βουλήσομαι,
 αὐτὴ δ' εἴανπερ εἰς ἐμοὺς ἔλθης δόμους,
 μενείεις ἄστυλος, κοῦ σε μὴ μεθῶ τι.
 ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσουν πόδα·
 ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω. 730
- ΜΗ. ἔσται τάδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
 τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.
- ΑΙ. μὴν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;
- ΜΗ. πέποιθα· Πελίου δ' ἐχθρός ἐστι μοι δῆμος 735
 Κρέων τε. τούτοις δ' ὀρκίοισι μὲν ζυγεῖς
 ἄγουσιν οὐ μεθείς ἂν ἐκ γαίας ἐμὲ,
 λόγους δὲ συμβὰς καὶ θεῶν ἀνώμοτος
 φίλος γένοι' ἂν ἀπικηρυκέμασι
 τάχ' ἂν πίθοιο· τὰμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῇ,
 τοῖς δ' ὄλβος ἐστὶ καὶ δόμος τυραννικός. 740
- ΑΙ. πολλὴν ἔλεξας, ὦ γύναι, προμηθίαν·
 ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τάδ', οὐκ ἀφίσταμαι.
 ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστατα,
 σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,
 τὸ σὸν τ' ἄραρε μᾶλλον· ἐξηγοῦ θεοῦς. 745
- ΜΗ. ὅμνυ πέδον Γῆς πατέρα θ' Ἥλιον πατρὸς
 τοῦμοῦ θεῶν τε συντιθεῖς ἅπαν γένος.
- ΑΙ. τί χρῆμα δράσειν ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.
- ΜΗ. μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἔμ' ἐκβαλεῖν ποτε 750
 μήτ', ἄλλος ἦν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν

- ἐπεὶ ξύνοισθά γ' εἰς ἔμ' οὐκ εὖροκος ὦν. 495
 φεῦ δεξιὰ χεῖρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου,
 καὶ τῶνδε γονάτων, ὥς μάτην κεχρώσμεθα
 κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
 ἄγ', ὥς φίλῳ γὰρ ὄντι σοὶ κοινώσομαι,
 δοκοῦσα μὴ τι πρὸς γε σοῦ πράξειν καλῶς, 500
 ὅμως δ' ἐρωτηθεῖς γὰρ αἰσχύων φανεῖ.
 νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους,
 οὓς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτραν ἀφικόμην;
 ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν οὖν
 δέξαιντό μ' οἴκοις ὧν πατέρα κατέκτανον. 505
 ἔχει γὰρ οὕτω· τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
 ἐχθρὰ κατέστηχ', οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς
 δρᾶν, σοὶ χάριν φέρουσα πολεμίους ἔχω.
 τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν ἂν Ἑλλάδα
 ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε· θαυμαστὸν δέ σε 510
 ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἢ τάλαιν' ἐγὼ,
 εἰ φεύξομαι γε γαίαν ἐκβεβλημένη,
 φίλων ἔρημος, ξὺν τέκνοις μόνη μόνοις,
 καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
 πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας ἢ τ' ἔσωσά σε. 515
 ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν δς κίβδηλος ἦ
 τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὥπασας σαφῇ,
 ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
 οὐδεὶς χαρακτήρ ἐμπέφυκε σώματι; 520
 XO. δεινὴ τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει,
 ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.
 IA. δεῖ μ', ὥς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
 ἀλλ' ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον
 ἄκροισι λαΐφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
 τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν. 525

ἐγὼ δ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,
 Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
 σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
 σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος
 λόγος διελθεῖν, ὥς Ἔρως σ' ἠνάγκασε 530
 τόξοις ἀφύκτοις τοῦμόν ἐκσῶσαι δέμας.
 ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὸ θήσομαι λίαν·
 ὅπη γὰρ οὖν ὤνησας, οὐ κακῶς ἔχει.
 μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
 εἴληφας ἢ δέδωκας, ὥς ἐγὼ φράσω. 535
 πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
 γαίαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι
 νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν·
 πάντες δέ σ' ἦσθοντ' οὔσαν Ἑλληνες σοφὴν,
 καὶ δόξαν ἔσχες· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις 540
 ὄροισιν ᾤκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
 εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις
 μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
 εἰ μὴ ἴσιμος ἢ τύχη γένοιτό μοι.
 τοσαῦτα μὲν σοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι 545
 ἔλεξ'. ἄμειλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.
 ἃ δ' ἐς γάμους μοι βασιλικούς ὠνείδισας,
 ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγώς,
 ἔπειτα σῶφρων, εἴτα σοὶ μέγας φίλος
 καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν· ἀλλ' ἔχ' ἡσυχος. 550
 ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς
 πολλὰς ἐφέλκων ξυμφορὰς ἀμηχάνους,
 τί τοῦδ' ἂν εὐρὴμ' ἠδρον εὐτυχέστερον
 ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως φυγὰς γεγώς;
 οὐχ, ἢ σὺ κνίζεις, σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος, 555
 καυῆς δὲ νύμφης ἰμέρω πεπληγμένος,

οὐδ' εἰς ἀμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχω·
 ἅλις γὰρ οἱ γεγῶτες οὐδὲ μέμφομαι·
 ἀλλ' ὥς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,
 καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα, γιγνώσκων ὅτι 560
 πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδῶν φίλος,
 παῖδας δὲ θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν,
 σπείρας τ' ἀδελφούς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις
 ἐς ταὐτὸ θείην, καὶ ξυναρτήσας γένος
 εὐδαιμονοίην. σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ, 565
 ἐμοὶ τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
 τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι. μῶν βεβούλευμαι κακῶς·
 οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
 ἀλλ' ἐς τοσοῦτον ἤκεθ' ὥστ' ὀρθομένης
 εὐνῆς γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε, 570
 ἣν δ' αὖ γένηται ξυμφορά τις ἐς λέχος,
 τὰ λῶστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα
 τίθεσθε. χοῆν γὰρ ἄλλοθέν ποθεν βροτούς
 παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος·
 χοῦτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν. 575
ΧΟ. Ἰάσον, εὐ μὲν τούσδ' ἐκόσμησας λόγους·
 ὁμῶς δ' ἔμοιγε, κεῖ παρὰ γνώμην ἐρῶ,
 δοκεῖς προδοὺς σὴν ἄλοχον οὐ δίκαια δρᾶν.
ΜΗ. ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν.
 ἐμοὶ γὰρ ὅστις ἄδικος ὦν σοφὸς λέγειν 580
 πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει·
 γλώσση γὰρ αὐχῶν τᾶδικ' εὐ περιστελεῖν,
 τολμᾷ πανουργεῖν· ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
 ὥς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένῃ
 λέγειν τε δεινός· ἐν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος. 585
 χρῆν σ', εἶπερ ἦσθα μὴ κακὸς, πείσαντά με
 γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.

- ΙΑ. καλῶς γ' ἂν οὖν μοι τῷδ' ὑπηρετεῖς λόγῳ,
εἴ σοι γάμον κατεῖπον, ἦτις οὐδὲ νῦν
τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον. 590
- ΜΗ. οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
πρὸς γῆρας οὐκ εὐδοξον ἐξέβαινέ σοι.
- ΙΑ. εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὐνεκα
γῆμαί με λέκτρα βασιλέων, ἃ νῦν ἔχω,
ἀλλ', ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλω
σέ καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασιν. 595
- ΜΗ. μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαιμόνων βίος,
μηδ' ὀλβος ὅστις τὴν ἐμὴν κνίξοι φρένα.
- ΙΑ. οἶσθ' ὥς μετεύξει καὶ σοφωτέρα φανεί ; 600
τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτέ,
μηδ' εὐτυχούσα δυστυχῆς εἶναι δόκει.
- ΜΗ. ὕβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ' ἀποστροφῇ,
ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φεύξομαι χθόνα.
- ΙΑ. αὐτῇ τάδ' εἴλου' μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ. 605
- ΜΗ. τί δρῶσα, μὼν γαμούσα καὶ προδοῦσά σε ;
- ΙΑ. ἄρας τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένῃ.
- ΜΗ. καὶ σοῖς ἀραία γ' οὔσα τυγχάνω δόμοις.
- ΙΑ. ὥς οὐ κρινοῦμαι τῶνδ' ἐμοὶ τὰ πλείονα.
ἀλλ' εἴ τι βούλει παισὶν ἢ σαντῇ φυγῆς 610
προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
λέγ'· ὥς ἔτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερί,
ξένοις τε πέμπειν ξύμβολ', οἱ δράσουσί σ' εὖ.
καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι·
λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα. 615
- ΜΗ. οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἂν,
οὔτ' ἂν τι δεξαίμεσθα, μηδ' ἡμῖν δίδου·
κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.

- ΙΑ. ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
ὥς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω 620
σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τὰγάθ', ἀλλ' αὐθαδία
φίλους ἀπωθεῖ· τοιγὰρ ἀλγυνεῖ πλέον.
- ΜΗ. χώρει· πόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
αἰρεῖ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος·
νύμφευ' ἴσως γὰρ, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται, 625
γαμεῖς τοιοῦτον ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι γάμον.
- ΧΟ. ἔρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν ἐλθόντες οὐκ εὐδοξίαν στρ. α'.
οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἀνδρασιν· εἰ ο' ἄλλις
ἔλθοι 630
Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς εὐχαρις οὔτω. 631
μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων τόξων ἐ-
φείης
ἱμέρῳ χρίσας' ἄφυκτον οἰστόν.
στέργοι δέ με σωφροσύνα, δώρημα κάλλιστον
θεῶν· ἀντιστρ. α'. 635, 6
μηδὲ ποτ' ἀμφιλόγους ὄργας ἀκόρεστά τε νείκη
θυμὸν ἐκπλήξας' ἐτέροις ἐπὶ λέκτροις
προσβάλοι δεινὰ Κύπρις, ἀπτολέμους δ' εὐνάς
σεβίζουσ' 640, 1
οἰξυφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν.
ὦ πατρίς, ὦ δώμά τ' ἐμὸν, στρ. β'.
μὴ δῆτ' ἀπολις γενοίμαν
τὸν ἀμαχανίας ἔχουσα δυσπέρατον αἰῶν' 645, 6
οἰκτροτάτων ἀχέων.
θανάτῳ θανάτῳ πάρος δαμείην
ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσασα· μόχθων δ' οὐκ ἄλλος
ὑπερθεν ἢ γὰρ πατρίδας στέρεσθαι. 650-2
εἶδομεν, οὐκ ἐξ ἐτέρων ἀντιστρ. β'.
μύθων ἔχομεν φράσασθαι· 654

σέ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις ᾗκτισεν παθοῖσα
δεινότατον παθέων.

ἀχάριστος ὄλοιθ' ὅτῳ πάρεστι
μὴ φίλους τιμῶν, καθαρὰν ἀνοίξαντα κλῆδα φρενῶν·
ἐμοὶ μὲν φίλος οὐποτ' ἔσται. 660-2

ΑΙ. Μήδεια, χαῖρε· τοῦδε γὰρ προοίμιον
κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.

ΜΗ. ὦ χαῖρε καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Πανδίωνος, 665
Αἰγεῦ. πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον·

ΑΙ. Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.

ΜΗ. τί δ' ὁμφαλὸν γῆς θεσπιφδὸν ἐστάλης·

ΑΙ. παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.

ΜΗ. πρὸς θεῶν, ἅπαις γὰρ δεῦρ' αἰεὶ τείνεις βίον· 670

ΑΙ. ἅπαιδές ἐσμεν δαίμονός τινος τύχῃ·

ΜΗ. δάμαρτος οὔσης, ἥ λέχους ἄπειρος ὦν·

ΑΙ. οὐκ ἐσμέν εὐνῆς ἄλγυες γαμηλίου.

ΜΗ. τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι·

ΑΙ. σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη. 675

ΜΗ. θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ·

ΑΙ. μάλιστ', ἐπεὶ τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.

ΜΗ. τί δῆτ' ἔχρησε· λέξον, εἰ θέμις κλύειν.

ΑΙ. ἀσκοῦ με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα

ΜΗ. πρὶν ἂν τί δράσης ἢ τίν' ἐξίκη χθόνα· 680

ΑΙ. πρὶν ἂν πατρώαν αὖθις ἐστίαν μολῶ.

ΜΗ. σὺ δ' ὥς τί χρήζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα·

ΑΙ. Πιτθεὺς τις ἔστι γῆς ἀναξ Τροίζηνίης.

ΜΗ. παῖς, ὥς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.

ΑΙ. τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω. 685

ΜΗ. σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.

ΑΙ. καῖμοιγε πάντων φίλτατος δορυξένων.

ΜΗ. ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.

- ΑΙ. τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε ;
 ΜΗ. Αἰγεῦ, κάκιστος ἔστι μοι πάντων πόσις. 690
- ΑΙ. τί φῆς ; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
 ΜΗ. ἀδικεῖ μ' Ἰάσων οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθών.
 ΑΙ. τί χρῆμα δράσας ; φράζε μοι σαφέστερον.
 ΜΗ. γυναικ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότην δόμων ἔχει.
 ΑΙ. ἦ γὰρ τετόλμηκ' ἔργον αἰσχιστον τόδε ; 695
 ΜΗ. σάφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμέν οἱ πρὸ τοῦ φίλοι.
 ΑΙ. πότερον ἐρασθεῖς ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος ;
 ΜΗ. μέγαν γ' ἔρωτα· πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.
 ΑΙ. ἴτω νυν, εἴπερ ὡς λέγεις ἐστὶν κακός.
 ΜΗ. ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἡράσθη λαβεῖν. 700
 ΑΙ. δίδωσι δ' αὐτῷ τίς ; πέραινέ μοι λόγον.
 ΜΗ. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.
 ΑΙ. ξυγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.
 ΜΗ. ὄλωλα· καὶ πρὸς γ' ἐξελαύνομαι χθονός.
 ΑΙ. πρὸς τοῦ ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν. 705
 ΜΗ. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορινθίας.
 ΑΙ. ἔῃ δ' Ἰάσων ; οὐδὲ ταῦτ' ἐπήνεσα.
 ΜΗ. λόγῳ μὲν οὐχί, καρδίᾳ δὲ βούλεται.
 ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος
 γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία τε γίγνομαι, 710
 οἴκτειρον οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,
 καὶ μὴ μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδης,
 δέξαι δὲ χώρα καὶ δόμοις ἐφέστιον.
 οὕτως ἔρωσ σοὶ πρὸς θεῶν τελεσφόρος
 γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις. 715
 εὖρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον εὖρηκας τόδε·
 παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς
 σπείραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
 ΑΙ. πολλῶν ἑκατὶ τήνδε σοὶ δοῦναι χάριν.

- γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν, 720
 ἔπειτα παίδων ὧν ἐπαγγέλλει γονάς.
 ἐς τοῦτο γὰρ δὴ φρουδός εἰμι πᾶς ἐγώ.
 οὕτω δ' ἔχει μοι· σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
 πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὢν.
 τοσόνδε μέντοι σοι προσημαίνω, γύναι· 725
 ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὐ σ' ἄγειν βουλήσομαι,
 αὐτὴ δ' ἐάνπερ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,
 μενεῖς ἄστυλος, κοῦ σε μὴ μεθῶ τι·
 ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα·
 ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω. 730
- ΜΗ. ἔσται τάδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
 τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.
- ΑΙ. μὴν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;
- ΜΗ. πέποιθα· Πελίου δ' ἐχθρός ἐστι μοι δῆμος
 Κρέων τε. τούτοις δ' ὀρκίοισι μὲν ζυγεῖς 735
 ἄγουσιν οὐ μεθεῖς ἂν ἐκ γαίας ἐμὲ,
 λόγοις δὲ συμβᾶς καὶ θεῶν ἀνώμοτος
 φίλος γένοι' ἂν κἀπικηρυκεύμασι
 τάχ' ἂν πίθοιο· τὰμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῇ,
 τοῖς δ' ὄλβος ἐστὶ καὶ δῆμος τυραννικός. 740
- ΑΙ. πολλὴν ἔλεξας, ὦ γύναι, προμηθίαν·
 ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τάδ', οἶκ ἀφίσταμαι.
 ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστατα,
 σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,
 τὸ σόν τ' ἄραρε μᾶλλον· ἐξηγοῦ θεοῦς. 745
- ΜΗ. ὄμνυ πέδον Γῆς πατέρα θ' Ἥλιον πατρός
 τοῦμοῦ θεῶν τε συντιθεῖς ἅπαν γένος.
- ΑΙ. τί χρῆμα δράσειν ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.
- ΜΗ. μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἔμ' ἐκβαλεῖν ποτε
 μήτ', ἄλλος ἢν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν 750

χρήζη. μεθήσειν ζῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ.

- ΑΙ. ὄμνυμι Γαίαν Ἑλίου θ' ἀγνὸν σέβας
θεοὺς τε πάντας ἔμμενῖν ἃ σου κλύω.
- ΜΗ. ἀρκεῖ τί δ' ὄρκῳ τῷδε μὴ ἑμμένων πάθοις ;
- ΑΙ. ἃ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν. 755
- ΜΗ. χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει
καὶ γὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι,
πράξας' ἃ μέλλω καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.
- ΧΟ. ἀλλὰ σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἀναξ
πελάσειε δόμοις, ὧν τ' ἐπίνοιαν 760
σπεύδεις κατέχων πράξειας, ἐπεὶ
γενναῖος ἀνὴρ,
Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκηται.
- ΜΗ. ὦ Ζεῦ Δίκη τε Ζηνὸς Ἑλίου τε φῶς,
νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι, 765
γενησόμεσθα, κεῖς ὁδὸν βεβήκαμεν·
νῦν δ' ἐλπίς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην.
οὗτος γὰρ ἀνὴρ ἢ μάλιστ' ἐκάμνομεν
λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων· 770
ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
μολόντες ἄστνυ καὶ πόλισμα Παλλάδος.
ἤδη δὲ πάντα τὰμά σοι βουλευόμενα
λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
πέμψας' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν Ἰάσονα 775
εἰς ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι·
μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους,
ὥς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα καὶ καλῶς ἔχει,
[γάμους τυράννοι, οὗς προδοὺς ἡμᾶς ἔχει,
καὶ ξύμφορ' εἶναι καὶ καλῶς ἐγνωσμένα·]
παῖδας δὲ μέναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι, 780
οὐχ ὡς λιποῦσα πολεμίας ἐπὶ χθονὺς,

[ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι,]
 ἀλλ' ὥς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω.
 πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χερσίν,
 [νύμφη φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα,] 785
 λεπτόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον·
 κᾶνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιβῆ χροῖ,
 κακῶς ὀλεῖται πᾶς θ' ὃς ἂν θίγῃ κόρης·
 τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
 ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον· 790
 ᾤμωξα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον
 τοῦντεῦθεν ἡμῖν· τέκνα γὰρ κατακτενῶ
 τᾶμ'· οὔτις ἐστὶν ὅστις ἐξαιρήσεται·
 δύμον τε πάντα συγχέασ' Ἰάσονος
 ἔξειμι γαίης, φιλτάτων παιδῶν φόνον 795
 φεύγουσα καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.
 οὐ γὰρ γελαῖσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
 ἴτω· τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτε μοι πατρίς
 οὔτ' οἶκός ἐστιν οὔτ' ἀποστροφὴ κακῶν.
 ἡμάρτανον τόθ' ἡνίκ' ἐξελίμπανον 800
 δόμους πατρφους, ἀνδρὸς Ἑλλήνος λόγοις
 πεισθεῖσ', ὃς ἡμῖν ξὺν θεῷ τίσει δίκην.
 οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὀψεταιί ποτε
 ζῶντας τὸ λοιπὸν οὔτε τῆς νεοζύγου
 νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακὴν κακῶς 805
 θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
 μηδεῖς με φαῦλην κἄσθενῇ νομιζέτω
 μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπον,
 βαρείαν ἐχθροῖς καὶ φίλοισιν εὐμενῇ·
 τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλείεστατος βίος. 810
 ΧΟ. ἐπεὶπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
 σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα καὶ νόμοις βροτῶν

ξύλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.

ΜΗ. οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
τάδ' ἐστὶ, μὴ πάσχουσιν ὥς ἐγὼ κακῶς. 815

ΧΟ. ἀλλὰ κτανεῖν σὼ παῖδε τολμήσεις, γύναι;

ΜΗ. οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθεῖη πόσις.

ΧΟ. σὺ δ' ἂν γένοίό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.

ΜΗ. ἴτω· περισσοὶ πάντες οὖν μέσφ' λόγοι.
ἀλλ' εἴα χώρει καὶ κόμιζ' Ἰάσονα· 820

ἐς πάντα γὰρ δὴ σοὶ τὰ πιστὰ χρώμεθα.

λέξης δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,
εἴπερ φρονεῖς εὐ δεσπότηις γυνή τ' ἔφυνε.

ΧΟ. Ἐρεχθεῖται τὸ παλαιὸν ὄλβιοι, στρ. α'.

καὶ θεῶν παῖδες μακάρων, ἱερᾶς 825, 6

χώρας ἀπορβήτου τ' ἀποφερβύμενοι 827, 8

κλεινοτάταν σοφίαν, αἶε διὰ λαμπροτάτου 829, 30

βαίνοντες ἀβρῶς αἰθέρος, ἔνθα ποθ' ἀγνὺς 831, 2

ἐννέα Πιερίδας Μούσας λέγουσι

ξανθὰν Ἀρμονίαν φυτεῦσαι· 834

τοῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοᾶς ἀντ. α'.

τὰν Κύπριν κλήζουσιν ἀφυσσαμέναν 836, 7

χώρας καταπνεῦσαι μετρίας ἀνέμων 838, 9

ἡδυπνόους αὔρας· αἶε δ' ἐπιβαλλομένην 840, 1

χαίταισιν εὐώδη ῥοδέων πλόκον ἀνθέων 842, 3

τᾷ σοφίᾳ παρέδρους πέμπειν ἔρωτας,

παντοίας ἀρετῆς ξυνέργους. 84

πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν στρ. β'

ἢ πόλιν ἢ φίλων

πόμπιμός σε χώρα

τὰν παιδολέτειραν ἔξει,

τὰν οὐχ ὀσίαν μετ' ἄλλων;

σκέψαι τεκέων πλαγὰν,

σκέψαι φόνον οἷον αἶρει.
μῆ, πρὸς γυνάτων σε πάντες
πάντως ἱκετεύομεν,
τέκνα φονεύσης.

855

πύθεν θράσος ἢ φρενὸς

ἀντ. β.

χειρὶ τέκνοις σέθεν

καρδίαν τε λήψει

δεινὰν προσάγουσα τόλμαν,

πῶς δ' ὀμματα προσβαλοῦσα

860

τέκνοις ἄδακρυν μοῖραν

σχήσεις φόνου; οὐ δύνασαι,

παίδων ἱκετῶν πιτνόντων,

τέγξει χέρα φοινίαν

τλάμονι θυμῷ

865

ΙΑ. ἤκω κελευσθεῖς· καὶ γὰρ οὔσα δυσμενῆς

οὐκ ἂν ἀμάρτοις τοῦδέ γ', ἀλλ' ἀκούσομαι

τί χρήμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.

ΜΗ. Ἰᾶσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων

συγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν

870

εἰκὸς σ', ἐπεὶ νῶν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.

• ἐγὼ δ' ἐμαντῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,

κάλαιδ' ὀρήσα· σχετλία, τί μαίνομαι

καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύουσιν εὔ,

ἐχθρὰ δὲ γαίης κοιράνοισι καθίσταμαι

875

πόσει θ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,

γῆμας τύραννον καὶ κασιγνήτους τέκνοις

ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι

θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;

οὐκ εἰσὶ μὲν μοι παῖδες, οἶδα δὲ χθόνα

880

φεύγοντας ἡμᾶς καὶ σπανίζοντας φίλων;

ταῦτ' ἐννοήσας ἦσθ' ἡμῖν ἀβουλίαν

πολλὴν ἔχουσα καὶ μάτην θυμουμένη.
 νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τέ μοι δοκεῖς
 κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβὼν, ἐγὼ δ' ἄφρων, 885
 ἢ χρὴν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων
 καὶ ξυμπεραίνειν καὶ παρεστάναι λέχει,
 νύμφην τε κηδεύουσιν ἡδεσθαι σέθεν.
 ἀλλ' ἐσμέν οἷόν ἐσμεν, οὐκ ἐρῶ κακὸν,
 γυναῖκες· οὐκ οὖν χρή σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς, 890
 οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.
 παριέμεσθα, καὶ φαμεν κακῶς φρονεῖν
 τότ', ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.
 ὦ τέκνα τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας,
 ἐξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσεῖπατε 895
 πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα
 τῆς πρόσθεν ἔχθρας ἐς φίλους μητρὸς μέτα·
 σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χύλος.
 λάβεσθε χεῖρὸς δεξιᾶς. οἴμοι κακῶν· 900
 ὥς ἐννοοῦμαι δὴ τι τῶν κεκρυμμένων.
 ἄρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον
 φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγὼ,
 ὥς ἀρτίδακρὺς εἰμι καὶ φόβου πλῆα.
 χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη 905
 ὅψιν τέρειναν τήνδ' ἐπλήσα δακρύων.
 ΣΟ. κάμοι κατ' ὅσων χλωρὸν ὠρμήθη δάκρυ·
 καὶ μὴ προβαίῃ μείζον ἢ τὸ νῦν κακόν.
 ΙΑ. αἰνῶ, γύναι, τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι·
 εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος,
 γάμους παρεμπολῶντος ἀλλοίους, πόσει.
 ἀλλ' ἐς τὸ λῶν σὸν μεθέστηκεν κῆαρ,
 ἔγνωσ' δὲ τὴν νικῶσαν ἀλλὰ τῷ χρόνῳ
 βουλὴν· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.

κἄπειτ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων διέρχεται
 στέγας, ἄβρὸν βαίνουσα παλλεύκῃ ποδὶ,
 δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις 1165
 τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπομένη.
 τοῦνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέιμ' ἰδεῖν·
 χριῶν γὰρ ἀλλάξασα λεχρία πάλιν
 χωρεῖ τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει 1170
 θρίνοισιν ἐμπεσοῦσα μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
 καὶ τις γεραῖα προσπόλων, δόξασά που
 ἦ Πανὸς ὄργας ἢ τινὸς θεῶν μολεῖν,
 ἀνωλόλυξε, πρὶν γ' ὄρᾳ διὰ στόμα
 χωροῦντα λευκὸν ἄφρὸν, ὀμμάτων τ' ἀπὸ
 κόρας στρέφουσαν, αἱμά τ' οὐκ ἐνὸν χροῦ· 1175
 εἴτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν
 κωκυτόν. εὐθύς δ' ἡ μὲν ἐς πατρὸς δόμους
 ὤρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,
 φράσουσα νύμφης συμφορὰν· ἅπανα δὲ 1180
 στέγῃ πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.
 ἦδη δ' ἂν ἔλκων κῶλον ἐκπλέθρου δρόμου
 ταχύς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετο·
 ἡ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος
 δεινὸν στενάξασ' ἡ τάλαιν' ἠγείρετο· 1185
 διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο.
 χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος
 θαυμαστὸν ἔει νᾶμα παμφάγου πυρός·
 πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα,
 λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμωνος.
 φεύγει δ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων πυρουμένη, 1190
 σείουσα χαίτην κρᾶτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
 ῥίψαι θέλουσα στέφανον· ἀλλ' ἀραρότως
 σῦνδεσμα χρυσοῦς εἶχε, πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην

- εἴπερ γυναικῶν ἐστὶ τῶν ἄλλων μία. 945
- ΜΗ.** ξυλλήψομαι δὲ τοῦδ' ἐσσι καὶ γὰρ πόνου·
πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται
τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἷδ' ἐγὼ, πολὺν,
λεπτὸν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον
παῖδας φέροντας. ἀλλ' ὅσον τάχος χρεῶν 950
κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.
εὐδαιμονήσῃ δ' οὐχ ἔν, ἀλλὰ μυρία,
ἀνδρὸς τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦς' ὁμευνέτου,
κεκτημένη τε κόσμον ὃν ποθ' Ἥλιος
πατὴρ πατὴρ δίδωσιν ἐγγόνιοισιν οἷς. 955
λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, ἐς χέρας,
καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε
φέροντες· οὗτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.
- ΙΑ.** τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας ;
δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασιλῆιον πέπλων, 960
δοκεῖς δὲ χρυσοῦ ; σῶζε, μὴ δίδου, τάδε.
εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
γυνή, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἷδ' ἐγώ.
- ΜΗ.** μή μοι σύ· πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος·
χρυσὸς δὲ κρείστων μυρίων λόγων βροτοῖς. 965
κείνης ὁ δαίμων, κείνα νῦν αὔξει θεός,
νέα τυραννεῖ· τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.
ἀλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους
πατὴρ νέαν γυναῖκα, δεσπότην δ' ἐμὴν, 970
ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε μὴ φεύγειν χθόνα,
κόσμον διδόντες· τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ,
ἐς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
ἴθ' ὥς τάχιστα· μητρὶ δ' ὦν ἐρᾷ τυχεῖν
εὐάγγελοι γένουιθε πράξαντες καλῶς. 975

ΜΗΔΕΙΑ.

στρ. α'

ΧΟ. νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζῴας,
οὐκέτι· στείχουσι γὰρ ἐς φόνον ἤδη.
δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδυσμῶν
δέξεται δύστανος ἄταν· 979
ξανθὰ δ' ἀμφὶ κόμα θήσει τὸν Ἄϊδα κόσμον
ἐν χεροῖν λαβοῦσα. [αὐτὰ
πείσει χάρις ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλον 985
χρυσότευκτόν τε στέφανον περιθέσθαι·
νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει.
τοῖον εἰς ἔρκος πεσεῖται,
καὶ μοῖραν θανάτου προσλήψεται δύστανος· ἄταν δ' 989 [στρ. β'.
οὐχ ὑπεκδραμεῖται.
σὺ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε κηδεμῶν τυράννων,
παισὶν οὐ κατειδῶς [θάνατον.
ὄλεθρον βιοτῇ προσάγεις, ἀλόχῃ τε σῇ στυγερὸν
δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχει. 995 [ἀντιστρ. β'.
μεταστένομαι δὲ σὺν ἄλγος, ὦ τάλαινα παίδων
μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
τέκνα νυμφιδίων ἔνεκεν λεχέων, ἃ σοι προλιπὼν
ἀνόμως 999, 1000

ΠΑ. ἀλλὰ ξυνοικεῖ πόσις ξυνεύμφ.
δέσποινα, ἀφεῖνται παῖδες οἶδε σοὶ φυγῆς,
καὶ δῶρα νύμφῃ βασιλῆς ἀσμένῃ χεροῖν
ἐδέξατ'· εἰρήνῃ δὲ τάκεῖθεν τέκνοισ.

ΜΗ. ἔα.

ΠΑ. τί συγχυθεῖς· ἔστηκας ἡνίκ' εὐτυχεῖς;
[τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηίδα,
κοῦκ ἀσμένῃ τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον;]

ΜΗ. αἰαῖ.

ΠΑ. τάδ' οὐ ξυνωδὰ τοῖσις ἐξηγγελμένοις.

ΜΗ. αἰαῖ μάλ' αὖθις.

ΠΑ. μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχῃ

100

- οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου ; 1010
- ΜΗ. ἤγγειλας οἶ' ἤγγειλας· οὐ σέ μέμφομαι.
- ΠΑ. τί δὴ κατηφείς ὄμμα καὶ δακρυρροεῖς ;
- ΜΗ. πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰρ θεοὶ
κατὰ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.
- ΠΑ. θάρσει· κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι. 1015
- ΜΗ. ἄλλους κατὰξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.
- ΠΑ. οὗτοι μόνη σὺ σὼν ἀπεζύγης τέκνων.
κούφως φέρειν χρή θνητὸν ὄντα συμφοράς.
- ΜΗ. δράσω τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,
καὶ παισὶ πόρσυν' οἶα χρή καθ' ἡμέραν. 1020
- ὦ τέκνα τέκνα, σφῶν μὲν ἔστι δὴ πόλις
καὶ δῶμ', ἐν ᾧ λιπόντες ἀθλίαν ἐμέ
οἰκήσεται· αἰεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·
ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φνυγὰς,
πρὶν σφῶν ὄνασθαι ἀπιδεῖν εὐδαιμόνας, 1025
- πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους
εὐνὰς ἀγῆλαι λαμπάδας τ' ἀνασχεθεῖν.
ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας.
ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
ἄλλως δ' ἐμόχθουν καὶ κατεξάνθην πόνους, 1030
- στερρὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
ἦ μήν ποθ' ἢ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
πολλὰς ἐν ὑμῖν γηροβοσκήσειν τ' ἐμέ
καὶ καθανοῦσαν χερσὶν εὖ περ:στελεῖν, 1035
- ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὄλωλε δὴ
γλυκεῖα φροντίς. σφῶν γὰρ ἐστερημένη
λυπρὸν διάξω βίοντον ἀλγεινόν τ' ἐμοί.
ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
ᾔψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.
φεῦ φεῦ· τί προσδέρεσθί μ' ὄμμασιν, τέκνα ; 1040

τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων ;
 αἰαῖ· τί δράσω ; καρδία γὰρ οἷχεται,
 γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὥς εἶδον τέκνων.
 οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλευµατα
 τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς. 1045

τί δεῖ με πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
 λυποῦσαν αὐτὴν δις τόσα κτᾶσθαι κακά ;
 οὐ δῆτ' ἔγωγε. χαιρέτω βουλευµατα.
 καίτοι τί πάσχω ; βούλομαι γέλῳτ' ὀφλεῖν
 ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμούς ἀζημίους ; 1050

τολμητέον τίδ'. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
 τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
 χωρεῖτε, παῖδες, ἐς δόμους· ὅτφ δὲ μὴ
 θέμις παρῆναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
 αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ. 1055
 ἃ ἃ.

μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε·
 ἕασον αὐτοὺς, ὦ τάλαν, φείσαι τέκνων·
 ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
 μὰ τοὺς παρ' Αἰδῆ νερτέρους ἀλάστορας,
 οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ' ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ 1060
 παῖδας παρήσω τοὺς ἐμούς καθυβρίσαι.

[πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρή,
 ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.]
 πάντως πέπρωται ταῦτα κοῦκ ἐκφεύζεται.
 καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε 1065
 νύμφη τύραννος ὀλλυται, σάφ' οἶδ' ἐγώ.

ἀλλ' εἴμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν,
 καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι,
 παῖδας προσειπεῖν βούλομαι. δότ', ὦ τέκνα,
 δότ' ἀσπᾶσασθαι μητρὶ δεξιὰν χεῖρα. 1070

ὦ φίλτάτη χεὶρ, φίλτατον δέ μοι στόμα,
καὶ σχῆμα καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
εὐδαιμονοῖτον, ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε
πατὴρ ἀφείλετ'. ὦ γλυκεῖα προσβολή,
ὦ μαλθακὸς χρῶς πνεῦμά θ' ἡδιστον τέκνων.
χωρεῖτε χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
οἷα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
καὶ μανθάνω μὲν οἷα δρᾶν μέλλω κακά·
θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

ΧΟ. πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας
ἦλθον μείζους ἢ χρηὴ γενεᾶν
θῆλυν ἐρευνᾶν· ἀλλὰ γὰρ ἔστιν
μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ
σοφίας ἔνεκεν· πάσαισι μὲν οὐ·
παῦρον δὲ γένος (μίαν ἐν πολλαῖς
εὗροις ἂν ἴσως)

οὐκ ἀπόμουςον τὸ γυναικῶν.
καὶ φημι βροτῶν οἵτινές εἰσιν
πάμπαν ἄπειροι μὴδ' ἐφύτευσαν
παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
τῶν γειναμένων.

οἱ μὲν ἄτεκνοι δι' ἀπειροσύνην
εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς εἴτ' ἀνιαρὸν
παῖδες τελέθουσ' οὐχὶ τυχόντες
πολλῶν μόχθων ἀπέχονται·
οἷσι δὲ τέκνων ἔστιν ἐν οἴκοις
γλυκερὸν βλάττημ', ἐσορῶ μελέτη
κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον·
πρῶτον μὲν ὕπως θρέψουσι καλῶς,

βιότόν θ' ὀπόθεν λείψουσι τέκνοισ'
 ἔτι δ' ἐκ τούτων εἴτ' ἐπὶ φλαύροις
 εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς

μοχθοῦσι, τόδ' ἐστὶν ἄδηλον.

ἐν δὲ τὸ πάντων λοισθιον ἦδη

1105

πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν·

καὶ δὴ γὰρ ἄλις βιότόν θ' ἡῦρον,

σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλθεν τέκνων

χρηστοί τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσας

δαίμων οὗτος, φρουῖδος ἐς Ἄϊδην

1110

Θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.

πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις

τὴνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην

παίδων ἔνεκεν

θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν;

1115

ΜΗ. φίλαι, πάλαι δὴ προσμένουσα τὴν τύχην

καρδοκῶ τάκειθεν οἱ προβήσεται.

καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος

στείχοντ' ὀπαδῶν· πνεῦμα δ' ἡρεθισμένον

δείκνυσιν ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.

1120

ΑΓ. ὦ δεινὸν ἔργον παράνομόν τ' εἰργασμένη

Μήδεια, φεῦγε φεῦγε, μήτε ναῖαν

λιποῦς' ἀπήνην μήτ' ὄχον πεδοστιβῇ.

ΜΗ. τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;

ΑΓ. ὄλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη

1125

Κρέων θ' ὁ φύσας φαρμάκων τῶν σῶν ὑπο.

ΜΗ. κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις

τὸ λοιπὸν ἦδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσει.

ΑΓ. τί φῆς; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ κοῦ μαίνει, γύναι,

ἥτις τυράννων ἐστίαν ἠκισμένην

1130

χαίρεις κλύουσα, κοῦ φοβεῖ τὰ τοιάδε;

- ΜΗ. ἔχω τι καὶ γὰρ τοῖς γε σοῖς ἐναντίον
 λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος,
 λέξον δ' ὅπως ὤλοντο· δις τόσον γὰρ ἂν
 τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνῶσι παγκάκως. 1135
- ΑΓ. ἐπεὶ τέκνων σὼν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
 σὺν πατρὶ καὶ παρῆλθε νυμφικούς δόμους,
 ἦσθημεν οἷπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς
 δμῶες· δι' ὧτων δ' εὐθύς ἦν πολὺς λόγος
 σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρῖν. 1140
 κυνεῖ δ' ὁ μὲν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κᾶρα
 παίδων· ἐγὼ δὲ καὶ τὸς ἡδονῆς ὑπο
 στέγας γυναικῶν σὺν τέκνοις ἅμ' ἐσπόμην.
 δέσποινα δ' ἦν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,
 πρὶν μὲν τέκνων σὼν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα, 1145
 πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα·
 ἔπειτα μέντοι προῦκαλύψατ' ὄμματα,
 λευκὴν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηίδα,
 παίδων μυσσυχθεῖς εἰσόδους· πόσις δὲ σὺς
 ὀργὰς ἀφῆρει καὶ νεάνιδος χόλον, 1150
 λέγων τάδ'· οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσει φίλοις,
 παύσει δὲ θυμοῦ καὶ πάλιν στρέψεις κᾶρα,
 φίλους νομίζουσ' οὔσπερ ἂν πόσις σέθεν,
 δέξει δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσῃ πατρὸς
 φυγὰς ἀφείναι παισὶ τοῖσδ' ἐμὴν χάριν· 1155
 ἢ δ' ὥς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,
 ἀλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ πάντα· καὶ πρὶν ἐκ δόμῳ
 μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,
 λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἡμίσχετο,
 χρυσοῦν τε θέῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις, 1160
 λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,
 ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.

κἄπειτ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων διέρχεται
 στέγας, ἄβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί,
 δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις 1165
 τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπομένη.
 τοῦνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέειμ' ἰδεῖν·
 χριῶν γὰρ ἀλλάξασα λεχρία πάλιν
 χωρεῖ τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει
 θρίνοισιν ἐμπεσοῦσα μὴ χαμαὶ πεσεῖν. 1170
 καὶ τις γεραῖα προσπόλων, δόξασά που
 ἦ Πανὸς ὄργας ἢ τινὸς θεῶν μολεῖν,
 ἀνωλολυξε, πρίν γ' ὄρᾳ διὰ στόμα
 χωροῦντα λευκὸν ἀφρόν, ὀμμάτων τ' ἀπὸ
 κόρας στρέφουσαν, αἱμά τ' οὐκ ἐνὸν χροῖ· 1175
 εἴτ' ἀντίμολπον ἤκεν ὀλολυγῆς μέγαν
 κωκυτόν. εὐθύς δ' ἡ μὲν ἐς πατρὸς δόμους
 ὤρμησεν, ἡ δὲ πρὸς ἰὸν ἀρτίως πόσιν,
 φράσουσα νύμφης συμφορὰν· ἅπανα δὲ
 στέγῃ πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν. 1180
 ἤδη δ' ἂν ἔλκων κῶλον ἐκπλέθρου δρόμου
 ταχὺς βαδιστῆς τερμόνων ἀνθήπτετο·
 ἡ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος
 δεινὸν στενάξασ' ἡ τάλαιν' ἠγείρετο·
 διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο. 1185
 χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος
 θαυμαστὸν ἱεὶ νᾶμα παμφάγου πυρός·
 πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα,
 λευκὴν ἔδαπτον σύρκα τῆς δυσδαίμενος.
 φεύγει δ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων πυρουμένη, 1190
 σείουσα χαίτην κρᾶτά τ' ἄλλοτ' ἄλλασε,
 ῥίψαι θέλουσα στέφανον· ἀλλ' ἀραρότῳ
 σῦνδεσμα χρυσὸς εἶχε, πῦρ δ' , ἐπεὶ κόμην

ἔσεισε, μᾶλλον δις τόσως τ' ἐλάμπετο.
 πίτνει δ' ἐς οὐδας ξυμφορᾷ νικωμένη, 1195
 πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθῆς ἰδεῖν·
 οὐτ' ὁμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις
 οὐτ' εὐφυνὲς πρόσωπον, αἶμα δ' ἐξ ἄκρου
 ἔσταζε κρατὸς, συμπεφυρμένον πυρὶ,
 σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων ὥστε πεύκινον δάκρυ 1200
 γναθμοῖς ἀδῆλοις φαρμάκων ἀπέρρεον,
 δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν
 νεκροῦ· τύχην γὰρ εἶχομεν διδάσκαλον.
 πατήρ δ' ὁ τλήμων ξυμφορᾶς ἀγνωσίᾳ
 ἄφνω προσελθὼν δῶμα προσπίτνει νεκρῷ· 1205
 ᾤμωξε δ' εὐθύς, καὶ περιπτύξας δέμας
 κυνεῖ προσανδῶν τοιάδ'· ὦ δύστηνε παῖ,
 τίς σ' ὦδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσεν;
 τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
 τίθησιν; οἴμοι, ξυνθάνοιμί σοι, τέκνον. 1210
 ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,
 χρήζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας,
 προσείχεθ' ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης
 λεπτοῖσι πέπλοις, δεινὰ δ' ἦν παλαισμάτα·
 ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ, 1215
 ἢ δ' ἀντελάζυτ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,
 σάρκας γεραιᾶς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.
 χρόνῳ δ' ἀπέσβη καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος
 ψυχὴν· κακοῦ γὰρ οὐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.
 κείνται δὲ νεκροὶ παῖς τε καὶ γέρων πατήρ 1220
 πελας, ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.
 καί μοι τὸ μὲν σὺν ἐκποδῶν ἔστω λόγον·
 γνώσει γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφὴν.
 τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιᾶν,

- οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι τοὺς σοφοὺς βροτῶν 1225
 δοκοῦντας εἶναι καὶ μεριμνητὰς λόγων
 τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλιτκάνειν·
 θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν εὐδαίμων ἀνὴρ·
 ὄλβου δ' ἐπιρρυέντος εὐτυχέστερος
 ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὐ. 1230
- ΧΟ. ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
 κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.
 ὦ τλῆμον, ὥς σου ξυμφορὰς οἰκτείρομεν,
 κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Ἄιδου δόμους
 οἶχει γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος. 1235
- ΜΗ. φίλαι, δέδοκται τοῦργον ὥς τάχιστα μοι
 παῖδας κτανούσῃ τῇσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονὸς,
 καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν ἐκδοῦναι τέκνα
 ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρα χερί.
 [πάντως σφ' ἀνάγκη καθθανεῖν. ἐπεὶ δὲ χρή, 1240
 ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.]
 ἄλλ' εἴ' ὀπλίζου, καρδία. τί μέλλομεν
 τὰ δεινὰ κάναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;
 ἄγ', ὦ τάλαινα χεῖρ ἐμὴ, λαβὲ ξίφος,
 λάβ', ἔρπε πρὸς βαλβίδα λυπηρὰν βίου, 1245
 καὶ μὴ κακισθῆς, μηδ' ἀναμνησθῆς τέκνων,
 ὥς φίλταθ', ὥς ἔτικτες· ἀλλὰ τήνδε γε
 λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
 κᾶπειτα θρῆνει· καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ' ὁμως
 φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχῆς δ' ἐγὼ γυνή. 1250
- ΧΟ. ἰὼ Γᾶ τε καὶ παμφαῆς 1255
 ἀκτὶς Ἀελίου, κατὶδετ' ἴδετε τὰν
 ὀλομέναν γυναιῖκα, πρὶν φοινίαν
 τέκνοις προσβαλεῖν χεῖρ' αὐτοκτόνον·
 τῆς σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς

ἔβλασταν, θεῶν δ' αἵματι πίτνειν
φόβος ὑπ' ἀνέρων.

ἀλλὰ νιν, ὦ φάος διογενές, κάτειρα-
γε, κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων τάλαι-
ναν φονίαν τ' Ἑρινὺν ὑπ' ἀλαστόρων.

1260

μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων,

ἀντ.

μάταν ἄρα γένος φίλιον ἔτεκες, ὦ

κυανεῆν λιποῦσα Συμπληγάδων

πετρᾶν ἀξενωτάταν ἐσβολάν.

δειλαία, τί σοι φρενῶν βαρὺς

1265

χόλος προσπίτνει, καὶ δυσμενῆς

φόνος ἀμείβεται;

χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῇ μιᾷ-

σματ' ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταις ξυνφ-

δὰ θεόθεν πίτνοντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

1270

ΠΑ. α'. οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέμυς;

ΠΑ. β'. οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ'· ὀλλύμεσθαι γάρ.

ΧΟ. ἀκούεις βοᾶν ἀκούεις τέκνων;

ὦ τλᾶμον, ὦ κακοτυχές γύναι.

[νοῖς. 1275, 6

παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον δοκεῖ μοι τέκ-

ΠΑ. ναί, πρὸς θεῶν, ἀρῆξαι· ἐν δέοντι γάρ·

ὥς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμέν ἀρκύων ξίφους.

ΧΟ. τάλαιν', ὥς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδαρος, αἷτις

τέκνων δν ἔτεκες

1279, 8c

ἄροτον αὐτόχειρι μοῖρα κτενεῖς.

μίαν δὴ κλύω μίαν τῶν πάρος

γυναικ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις,

Ἴνῳ μανείσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς

δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ.

1285

πίτνει δ' ἂ τάλαιν' ἐς αἰλιν φόνῳ τέκνων δυσσεβεί.

ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πύδα,

δυοῖν τε παῖδوين ξυνθανοῦσ' ἀπολλυται.

τί δῆτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν; ὦ γυναικῶν λέχος
πολύπονον,

1290, 1

ὅσα βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.

Α. γυναῖκες, αἱ τῆσδ' ἐγγὺς ἔστατε στέγης,

ἄρ' ἐν δόμοισιν ἢ τὰ δειν' εἰργασμένη

Μήδεια τοισίδ', ἣ μεθέστηκεν φυγῇ;

1295

δεῖ γάρ νιν ἦτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,

ἣ πτηνὸν ἄραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,

εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.

[πέποιθ' ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς

ἄθῳφς αὐτῇ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;]

1300

ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ' ὥς τέκνων ἔχω·

κείνην μὲν οὖς ἔδρασεν ἔρξουσιν κακῶς,

ἐμῶν δὲ παίδων ἤλθον ἐκσώσων βίον,

μή μοι τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,

μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.

1305

Ο. ὦ τλήμον, οὐκ οἶσθ' οἱ κακῶν ἐλήλυθας,

Ἰάσον· οὐ γὰρ τούσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.

Α. τί δ' ἔστιν; ἣ που κἄμ' ἀποκτεῖναι θέλει;

Ο. παῖδες τεθνήσι χειρὶ μητρὶ σέθεν.

Α. οἴμοι τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι.

1310

Ο. ὥς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων φρόντιζε δή.

Α. ποῦ γάρ νιν ἔκτειν', ἐντὸς ἣ ἔωθεν δόμων;

Ο. πύλας ἀνοίξας σῶν τέκνων ὄψει φόνον.

Α. χαλᾶτε κλῆδας ὥς τάχιστα, πρόσπολοι,

ἐκλύεθ' ἄρμους, ὥς ἴδω διπλοῦν κακόν,

1315

τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι φόνῳ.

[Η. τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,

πικροὺς ἐρευνῶν κἀμὲ τὴν εἰργασμένην;

παῦσαι πόνου τοῦδ'. εἰ δ' ἐμοῦ χρεῖαν ἔχεις,

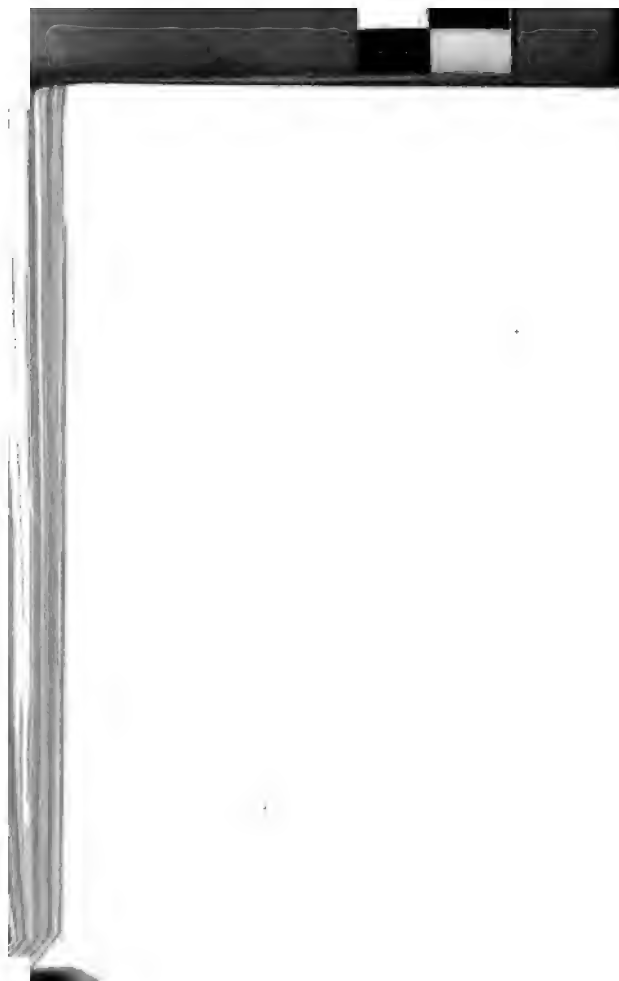
- λέγ' εἴ τι βούλει, χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ. 1320
 τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατήρ
 δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χερρός,
 ΙΑ. ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι
 θεοῖς τε καὶ μοι παντί τ' ἀνθρώπων γένει,
 ἦτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος 1325
 ἔτλης τεκοῦσα, καὶ μ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας·
 καὶ ταῦτα δράσας ἥλιόν τε προσβλέπεις
 καὶ γαῖαν, ἔργον τλάσα δυσσεβέστατον.
 ὄλοι· ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότ' οὐ φρονῶν
 ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς 1330
 Ἑλλήν' ἐς οἶκον ἡγόμην, κακὸν μέγα,
 πατρός τε καὶ γῆς προδότιν ἢ σ' ἐθρέψατο.
 τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί·
 κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,
 τὸ καλλίπρῳρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος. 1335
 ἦρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε, νυμφευθεῖσα δὲ
 παρ' ἀνδρὶ τῷδε καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
 εὐνῆς ἕκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας.
 οὐκ ἔστιν ἦτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνή
 ἔτλη ποθ', ὧν γε πρόσθεν ἡξίουεν ἐγὼ 1340
 γῆμαί σε, κῆδος ἐχθρὸν ὀλέθριόν τ' ἐμοὶ
 λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
 Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.
 ἀλλ' οὐ γὰρ ἦν σε μυρίοις ὀνειδέσει
 δάκοιμ'· τοιόνδ' ἐμπέφυκ' σοι θράσος· 1345
 ἔρρ', αἰσχροποιῇ καὶ τέκνων μαιφόνε.
 ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,
 ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσσημαι,
 οὐ παῖδας οὐδ' ἔφυσα κάζεθρεψάμην
 ἔξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα. 1351

- ΜΗ. μακρὰν ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία
 λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο
 οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας οἷά τ' εἰργάσω·
 σὺ δ' οὐκ ἔμελλες τᾶμ' ἀτιμάσας λέχη
 τερπνὸν διάξειν βίοτον ἐγγέλων ἐμοί, 1355
 οὐδ' ἡ τύραννος οὐδ' ὁ σοὶ προσθεῖς γάμους
 Κρέων ἀνατὶ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
 πρὸς ταῦτα καὶ λείναν, εἰ βούλει, κάλει,
 καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηγὸν ᾤκησεν πέδον·
 τῆς σῆς γὰρ ὡς χρῆν καρδίας ἀνθηψάμεν. 1360
- ΙΑ. καὐτὴ γε λυπεῖ καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.
 ΜΗ. σάφ' ἴσθι· λύει δ' ἄλγος, ἦν σὺ μὴ ᾔγγελᾳς.
 ΙΑ. ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.
 ΜΗ. ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῶα νόσφω
 ΙΑ. οὗτοι νιν ἡμὴ δεξιά γ' ἀπώλεσεν. 1365
 ΜΗ. ἀλλ' ὕβρις οἷ τε σοὶ νεοδμητῆς γάμοι.
 ΙΑ. λέχους σφε κηξίωσας οὐνεκα κτανεῖν;
 ΜΗ. σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς;
 ΙΑ. ἥτις γε σῶφρων· σοὶ δὲ πάντ' ἐστὶν κακά.
 ΜΗ. οἷδ' οὐκέτ' εἰσὶ· τούτο γάρ σε δήξεται. 1370
 ΙΑ. οἷδ' εἰσὶν, οἷμοι, σῶ κάρα μιάστορες.
 ΜΗ. ἴσασιν ὅστις ἤρξε πημονῆς θεοί.
 ΙΑ. ἴσασι δῆτα σὴν γ' ἀπόπτυστον φρένα.
 ΜΗ. στυγεῖ· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.
 ΙΑ. καὶ μὴν ἐγὼ σὴν· ῥάδιοι δ' ἀπαλλαγαί. 1375
 ΜΗ. πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ κἀγὼ θέλω.
 ΙΑ. θάψαι νεκρούς μοι τούσδε καὶ κλαῦσαι πάρες.
 ΜΗ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ σφᾶς τῇδ' ἐγὼ θάψω χερὶ,
 φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος ἀκραίας θεοῦ,
 ὥς μὴ τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ, 1380
 τύμβους ἀνασπῶν γῇ δὲ τῇδε Σισύφου

- σεμινὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
 τὸ λοιπὸν ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.
 αὐτῇ δὲ γαίαν εἶμι τὴν Ἑρεχθέως,
 Αἰγεί στυγερὴν Πανδίωνος. 1385
- σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, καθανεῖ κακὸς κακῶς,
 Ἄργουε κάρη σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,
 πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.
- ΙΑ. ἀλλὰ σ' Ἑρινὺς ὀλέσειε τέκνων
 φονία τε Δίκη. 1390
- ΜΗ. τίς δὲ κλύει σου θεὸς ἢ δαίμων,
 τοῦ ψευδόρκου καὶ ξειναπάτου;
- ΙΑ. φεῦ φεῦ, μυσαρὰ καὶ παιδολέτωρ.
- ΜΗ. στεῖχε πρὸς οἴκους καὶ θάπτ' ἄλοχον.
- ΙΑ. στεῖχω, δισσῶν γ' ἄμωρος τέκνων. 1395
- ΜΗ. οὐπω θρηνεῖς· μένε καὶ γῆρας.
- ΙΑ. ὦ τέκνα φίλτατα. ΜΗ. μητρί γε, σοὶ δ' οὔ.
- ΙΑ. κάπειτ' ἔκτας; ΜΗ. σέ γε πημαίνουσι.
- ΙΑ. αἰαί· φιλίου χρήζω στόματος
 παίδων ὃ τάλας προσπτύξασθαι. 1400
- ΜΗ. νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζει,
 τότε ἄπωσάμενος. ΙΑ. δὺς μοι πρὸς θεῶν
 μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.
- ΜΗ. οὐκ ἔστι· μάτην ἔπος ἔρριπται.
- ΙΑ. Ζεῦ, τὰδ' ἀκούεις ὥς ἀπελαυνόμεθ', 1405
 οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
 καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;
 ἀλλ' ὅπως γοῦν πάρα καὶ δύναμαι
 τάδε καὶ θρηνῶ κάπιθεάζω,
 μαρτυρόμενος δαίμονας ὥς μοι
 τέκν' ἀποκτεῖναισ' ἀποκωλύεις 1410
 ψαῦσαι τε χεροῖν θάψαι τε νεκροὺς,

οὐδ' μήποτ' ἐγὼ φύσας ὄφελον
 πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.
 ΧΟ. πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ,
 πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·
 καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
 τῶν δ' ἀδοκῆτων πόρον ἦνρε θεός.
 τοιόνδ' ἔπεβη τόδε πρᾶγμα.

1415

M E D E A.

NOTES.

1. εἴθ', εἰ γὰρ and ὥς ὄφελε, sometimes ὄφελε alone, (though less strongly,) are forms for expressing an useless wish. They are used with the infin. pres., or the inf. aor., respectively, as the action is present or past. J. G. G. § 856, obs. 2.
3. Πηλίου, *of Pelion*, a m. of Thessaly, from which was cut the wood of the Argo.
πесεῖν, ἐρετμῶσαι, both depend upon ὄφελε.
4. μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας ἅ. ἅ., *and that it [πένην τμηθεῖσα] had never set to the oar the hands of the chiefs.*
6. Περί, *for, or at the command of, Pelias*. Dat. commodi. J. G. G. 598. Pelias was half-brother of Æson, Jason's father, from whom he had usurped the kingdom of Iolchos.
—οὐ γὰρ ἂν—ἐπλευσε, "*for then my mistress would not have sailed,*" &c.
7. πύργους, i. e. πρὸς πύργους.
- 9, 10. πείσασα—κατόκει, *having persuaded,—be now dwelling in*. Observe the force of the teuses.

11. πολίτας, doubtful whether ἀνδάνω can have acc. [Porson. Orest. 1624.] The other readings are πολίταις and πολιτών. In the latter, the substantive πολίτων being in the relative clause, is put in the case of the following relative by attraction. J. G. G. 824, 1. Trans. *pleasing the people to whose land she came in flight.*
13. συμφέρουσα, *agreeing.*
14. ἤπερ, fem., agreeing by attraction with σωτηρία.
15. ὅτ' ἂν γυνή κ.τ.λ. Note the repetition of the leading thought governing in the sentence, viz. τὸ συμφέρειν ἀνδρί,—a form natural when the speaker is in reverie, and in place in the mouth of the old nurse.
16. νῦν δε, answering to ἀνδάνουσα μὲν above. νοσεῖ τὰ φίλτατα, *the dearest (ties) are weakened*, sc. Jason's love. For sing. verb with pl. nom. vid. J. G. G. 384, obs. 2.
19. αἰσυμνᾷ, *presides over*, lit. *gives each his portion*, fr. αἶσα.
21. ἀνακαλεῖ, *recalls.*
24. κεῖται, the usual word to express distress. Hec. 496.
25. συντήκουσα, either trans. governing χρόνον, *making all her time to waste away in tears*, or intrans. *pining away, all her time, in tears.*
26. ἐπει, *ever since*. ἦσθετ' ἡδίκημένη, inf. ver. 882. ἡσθόμην —έχουσα.
28. θαλάσσιος κλύδων. Cf. Merchant of Venice, act iv. sc. 1.
*You may as well go stand upon the beach,
And bid the main flood bate his usual height.*

29. φίλων, γον. by νοθετευμένη. J. G. G. 484, obs.
 3. More frequently ὑπὸ, πρὸς, or some other prep. would be used.
30. ἦν μὴ ποτε, *except if at times*. δέρην, Att. for δείρην.
33. σφε, for αὐτήν. ἀτιμάσας ἔχει, *keeps on dishonouring,—has dishonoured, and continues to dishonour*. So inf. 90. ἐρημάσας ἔχε, *having taken them apart, keeps them so*.
34. ἔγνωκε, *has found out*.
35. μ' ἀπολείπεσθαι, usually written μὴ ᾠλείπεσθαι. οἶον, *how great happiness it is* (sub. ἐστίν), *not to be deprived of her native land*.
37. νέον. In bad sense, as in Thucyd. iv. 51. νεωτερίζειν. δέδοικα αὐτήν. αὐτήν. Acc. by attraction before μὴ, instead of nom. after. So inf. v. 39. δειμαίνω νιν μὴ θηκτὸν ὥσθι φάσγανον δι' ἥπατος. 282. δέδοικά σε—μὴ δράσης. 306, σὺ δ' οὐν φοβεῖ με μὴ — πάθης, &c.
38. οὐδ' ἀνέξεται πωσχ. κακ., *nor will she quietly submit to be ill-treated*.
41. τύραννον, sc. Creon. Πfl. and others. *The princess*. Dind. Τὸν τε γήμαντα, *and her bridegroom*, sc. Jason.
45. καλλίνικον, sub. φῶδην.
46. ἐκ τρόχων, after either πεπαυμένοι or στείχουσι. Better perhaps after the latter, (Πfl.). ἐκ τρόχων, *from their running*. ἐκ might have been omitted, as inf. 59.
48. νέα φροντίς, *the young heart*.
49. κτῆμα. Of a person. Abstract for the concrete. Cf. Ion. 748. γυναῖκες—δούλευμα πιστὸν, &c.
52. σοῦ after μόνη. J. G. G. 529, 1.

54. συμφορά, *are a misfortune.*
55. ἀνθάπτεται, *fasten upon*, with gen. Inf. 1360. καρδὶ ἀνθηψάμην.
57. μὲ — μολούσῃ, for this constr. vid. J. G. G. 67 obs. 2.
59. οὐπω γὰρ, *why?*—*Does not the unhappy lady yet cease*, &c.
60. ζηλῶ σε. Formula negandi. *I wonder at you, I wonder at your simpleness.* L. and S. See Soph. El. 1027, where the full expression is given. ζηλῶ σε τοῦ νοῦ. “Nost loco per ironiam dicitur pro οἰκτείρω σε τῆς ἀνολας Elms.
61. ὃ μῶρος, “Jasonem dicit” (Bothe). But it may better refer to Medea. δεσπότας, acc. *de quo.*
62. ὥς οὐδὲν οἶδε, *how nothing does she know.* Cf. Sop Electr. 1185, ὥς οὐκ ἔρ’ ᾔδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν.
64. μετέγων καὶ τὰ πρόσθ’ εἰρήμενα, *I am sorry even for what I said before.*
67. οὐ δοκῶν κλύειν, *pretending not to hear.*
68. πεσσοῦς, *the place where they were playing with* πεσσοῦς ἐνθα δὴ, *where, you know*,—for the force of δὴ, vid. J. G. G. 721, 2.
75. εἰ καὶ, *if even, although.* καὶ is concessive.
76. λείπεται, *fall behind, are held in less esteem.*
77. τοῖσδε, sc. Medea’s.
78. ἀπωλόμεσθ’ ἔρα, *we are undone then.* Aor. expresses certainty, making the time which is indefinite, present and definite. Vid. J. G. G. 403, 2.

79. πρὶν τοδ' ἐξηντληκέναι, *before we have exhausted this*.
ἐξαντλῆν, Lat. *exhaustire*.

81. σίγα λόγον. λόγον acc. cognate to the notion implied
in the verb. J. G. G. 548, d. 566, 1.

83. ὀλοῖτο μὲν μή· δεσπότης γὰρ κ.τ.λ. *Perish the wretch,—*
yet no, for he is my lord.

84. ἀτὰρ — γε, *but yet nevertheless*.

88. εἰ, *since*. οὐ στέργει = μισεῖ, οὐ being privative, and
expressing not merely the absence of the quality signi-
fied by the verb, but also the presence of the contrary
quality. Vid. J. G. G. 738, obs. 2.

93. δρασεῖουσιν, *bent on doing*, desiderative from δράω.

94. πρὶν κατασκήψαι τινι, *before she (or it) has attacked*
some one. The usual construction of κατασκήπτειν is
with εἷς τινά, or τινι, but whether with τινά alone is
doubtful.

97. πῶς ἂν ὀλοίμαν, *would that I might somehow die*. The
use of πῶς ἂν, *utinam*, is very common in Euripides, but
rare in the other tragedians. Monk ad Hippol. 208;
inf. 173.

106. Trans. *But it is plain that she will quickly kindle up*
with greater fury the cloud of grief which has begun to
rise. ἀνάψει, sc. Medea (Pfl. and Dind.). ἀρχῆς de-
pendent upon ἐξαιρόμενον, and with it = ἀρχόμενον, Pfl.
Dind. takes ἀρχῆς as dependent upon δῆλον.

120. ὀλίγ' ἀρχόμενοι κ.τ.λ. *In few things governed, in many*
absolute.

122. ἐπ' ἴσοισιν, *on equal terms with others*, the terms being
considered as the foundation on (ἐπ') which the con-
dition spoken of rests.

125. The order is *πρῶτα μὲν γὰρ τοῦνομα τῶν μετρίων νικᾷ εἰπεῖν*, sc. αὐτὸ. *νικᾷ εἰπεῖν*, is better to mention.
128. τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' οὐδένα καιρὸν δύναται, but excess of fortune is of no seasonable value. Plus æquo valent. Elms. δύναται, with acc. of cognate notion. J. G. G. 578. Or οὐδένα καιρὸν may be taken adverbially. Pf.
130. ἀπέδωκεν, is wont to pay back, sc. δαίμων. Pf. and others, punctuating after ἔτας and θαίμων, take τὰ ὑπερβάλλοντα as the subject of ἀπέδωκεν. For the like force of the aor., cf. inf. 223, 245.
135. The order is ἐπ' ἀμφιπύλου μελάθρου (sub. οὔσα) ἐκλυον γόνον ἔσω. Ἀμφιπύλου, with two entrances—one, the θύρα αἰλίου, or house-door, from the street into the αὐλή: the other (θύρα μέταυλος), from the αὐλή into the inner apartments. Cf. Dict. of Antiq. p. 425.
136. οὐδὲ συνήδομαι κ.τ.λ., nor do I rejoice with (the enemies of Medea) at the misfortunes of her house.
138. ἐπεὶ μοι φίλον κέκρανται, because it has become dear to me, sc. δῶμα. Porson reads ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται. Elms. ἐπεὶ μοι φιλία κέκραται. Ex quo amicitia mihi cum hac domo intercessit.
153. μηδὲν for μὴ. τόδε, sc. τὸ ἀποθανεῖν.
156. κείνῳ τόδε μὴ χαράσσω, be not angry at him for this. χαράσσω is properly to sharpen, hence, excite, exasperate. Vid. Hdt. vii. 1.
157. τόδε συνδικήσει, will be thy advocate (σύνδικος) in this matter. S. and L. Lex.
160. Invocation of Themis and Artemis; Themis as goddess of right, Artemis or Hecate, of spells.

164. αὐτοῖς μελάνθοις, *house and all*. Any substantive which may be regarded as an accessory or after-thought to the principal notion, especially when accompanied by αὐτός, is put in the dat., usually without, but sometimes with σύν. J. G. G. 604, 1, and obs. αὐτός in composition is frequently used in the same sense as the pronoun with the dative, e.g. Æsch. Agam. 137. αὐτότοκον, *young and all*.
166. ἀπενάσθην, *departed*. Pass. aor. fr. an obsol. pres. ἀπονάω, *to send away*: hence ἀπονάσσωσι, poet. aor. mid. subj., Hom. Il. xvi. 86, and ἀπενάστατα, Iph. in Taur. 1260.
182. φίλα καὶ τὰδ' ἀδᾶ. φίλα, acc. pl. Herm. translates, *Nos quoque (τάδε) favere Medæ narra*. Perhaps φίλα τὰδε may mean *these friendly feelings of ours*, and be referred to v. 178, μητοὶ τό γ' ἐμὸν πρόθυμον, κ.τ.λ.
184. φόβος εἰ πείσω, = μὴ οὐ πείσω, *I fear I shall not persuade; vereor ut persuadeam*. Elins. εἰ, (as to) *whether or no*. φόβος εἰ is also used in sense of *vereor ne*, Andr. 60. This difference in use is accounted for by the notion of doubt in φόβος. Whether the speaker inclines to one side or the other, i. e. whether εἰ = μὴ, or μὴ οὐ, must be decided from the context. See below, v. 931. εἰσῆλθε μ' οἶκτος εἰ γενήσεται τὰδε. Vid. J. G. G. 814, obs. 4.
186. δέργμα—ἀποταυροῦται. δέργμα, acc. cogn. after ἀποταυροῦται.
194. βίου τερπνὰς ἀκοὰς,—
 “That charm the ear,
 Making life cheerful.”
 Potter's Trans. βίου dependent upon τερπνὰς. Bothe, who refers to Matth. Gr. Gr. § 322.
205. βοᾷ, with acc. of person, (τὸν—προδ. κακόνυμφον) as

well as acc. of the cry (ἄχρα). It is frequent with acc. of the cry alone.

211. νύχιον. "Propter nocturnam fugam." Pfl. ἀπέραιτον, cf. Hom. Il. xxiv. 545. Ἑλλησποντος ἀπείρων.

214. ἐξῆλθον δόμων κ.τ.λ. *I have come out to you from the palace, that ye may not find fault with me.* δόμων, the palace of Medea, not, her native land, as Ennius (v. Cic. ad Fam. vii. 6.) understood it.

215. The interpretation of Seidler and Dindorf is here adopted; τοὺς μὲν, ὁμμάτων ἔπο, sub. οἶδα, quos ipse oculis meis vidi, (with ref. to Agam. 988, πεύθομαι δ' ἀπ' ὁμμάτων νόστον αὐτόμαρτος ὢν, and Soph. Œd. Col. 14, ὡς ἀπ' ὁμμάτων.) τοὺς δ' ἐν θυγατρὶ, alios de quibus audiivi, i.e. persons who have not fallen under my own observation, but have lived among others. In this way, οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς, i.e. those who are not at all σεμνοί, must be opposed to σεμνοὺς γεγῶτας, those who really are, and the whole passage may be translated, *For I know that there are many really proud, some whom I have myself seen, some of whom I have heard, although others too (οἱ δ'), quiet inoffensive persons (ἀφ' ἡσύχου ποδὸς, sub. ἄνθρωποι), have acquired an ill name and character of being indifferent. σεμνοὺς, proud, reserved, disdainful, the contrary to εὐπροσήγορος. βαθυπλάν, indifference, in a bad sense. Medea was afraid lest she should be charged with this, if she remained within.*

Others transl. σεμνοὺς, of high repute; and take οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς as referring to them, thus: *For many know I of high repute, (some from my eyes' own witness, others in the world without,) and they, from the still passage of their life, have gained the ill report of slothfulness. Others, again, take ὁμμάτων ἔπο to mean retired from sight, and ἐν θυγατρὶ, in public life.*

220. ὅστις, referring to βροτῶν. A sing. relative, when used indefinitely, may refer to a plural subst. Cf. Hec. 360. *ἐπειτ' ἴσως ἂν δεσπότῳ, ὧμῳ φρένας τύχοιμ' ἂν, ὅστις ἀργύρου μ' ὠνήσεται.* J. G. G. 819, β.
222. προσχωρεῖν, conform.
223. οὐδ' ᾔνεσα, *nor do I praise*; vid. inf. v. 245 and 707.
228. ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι κ.τ.λ., *for he in whom it was my lot to have all good assurance*; lit. *to know all things well.*
236. ἀπαλλαγῇ, divorcements.
239. μὴ μαθοῦσαν οἰκοθεν, *since she cannot have learned of herself.*
244. ὅταν ἔχθηται ξυνών, *when he is tired of being with.*
245. ἔπαυσε καρδίαν ἄσης, *gives his heart rest from his surfeit.* ἄσης, *surfeit, weariness.*
248. λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὥς, by attraction of the subj. of the dependent to the principal clause for λέγουσι ὥς ἡμεῖς. J. G. G. 898, 2. Cf. sup. 37, 39.
249. οἱ δὲ, whilst they.
256. λελησμένη, *carried off as a prey*, fr. ληίζομαι. Aor. ἐλησάμην [ληῖς, λεία].
258. μεθορμίσασθαι, sub. ὥστε, *so that I may seek shelter (with them) from, &c.*; lit. *to change one's anchorage.*
261. πόσιν δίκην τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν. Double acc., lit. *to pay to myself satisfaction from my husband for, &c.* For the meaning and construction of τίσασθαι, vid. J. G. G. 585.
262. The common reading is ἦν τ' ἐγγήματο, but as γήμασθαι cannot be used of the husband, Dindorf and Elmsley

read, ἢ τ' ἐγήματο. Constructio ut v. 502 (515), πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας ἢ τ' ἔσωσά σε, ubi ἢ τε, significat ἐκείνην τε, ἢ. Elms.

Herm. referring ἐγήματο to Creon, defends the common reading, and renders the line, *et qui dedit ei filiam, et quam dedit.*

274. βραβεὺς λόγου τοῦδ', *arbiter of this edict.*
276. πρὶν ἂν σε βάλω, *until I have cast thee.* πρὶν, with subj. and ἂν, only occurs when, as here, there has been a negation or prohibition in the former clause. Wordsw. 177, obs. 2.
278. ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων, *are letting out every inch of cable.* Cf. Aristoph. Eq. 753; νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξεῖναι. δὴ is used to strengthen the word which it follows. ἐξιᾶσι, 3 pl. indic. pres. act., from ἐξίημι. Attic form. Ionic ἐξίεισι.
279. ἔκβασις, *means of escape.* Prop. *landing out of a ship.* "Tropus ab eo qui persequente hoste in tutum littus effugit." Musgr.
281. ἔκατι for ἔκητι, an old dat., probably from same root as ἔκων.
284. συμβάλλεται, with partitive gen. Transl. *Many things contribute (their share) of this fear; i.e. join in causing it.* S. and L. Lex. Vid. J. G. G. 535, and Wordsw. 132.
290. ἀπέχθεσθαι, second aor. infin., from ἀπεχθάνομαι, as ἐπυθόμην and ἡσθόμην, fr. πυνθάνομαι and αἰσθανομαι.
294. ἀρτίφρων, *of sound judgment.* So again, Iph. in Aul. 877, and ἀρτίδακρυς, inf. 873. The fundamental notion of ἀρτι in all its compounds is that of fitness or readiness. ἀρτι is from *ἄρω, root ἀρ with suffix τι, as in νεωστί.

296. ἐκδιδάσκεισθαι παῖδας, *to have his children taught*. This is one of the proper senses of the middle voice: "Magister puerum διδάσκει, pater qui ad magistrum discendi causa mittit, διδάσκεται." Pors.

305. εἰμι δ' οὐκ ἄγαν σοφή, *but I am not over-wise*. "Hæc dicit Medea ut invidiam orationis suæ deprecetur." Klotz.

313. νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε, *marry on, good luck be with you*.

316. ἀκούσαι, *ad audiendum*.

317. δῖρῳδία, Ion. δῖρῳδία, like the kindred Latin, *horreo*, *horreo*. Onomatop. expressive of the shuddering of fear. S. and L. Lex. μή τι βουλεύης κακὸν, *lest thou shouldst be devising some present evil*. μή βουλεύσης would mean, *lest thou shouldst devise at some time or other*.

320. ἡ σιωπηλὸς σοφός, *than one who schemes in silence*.

322. ἔραρε, *are settled*. Dor. 2 perf. for ἀρηρα from *ἔρω.

331. ὅπως ἂν, οἶμαι, καὶ κ.τ.λ. Trans. *just as the issues may be, I suppose*. Cf. Troad. 1052.

335. ὠσθήσει, from ὠθέω, fut. ὠθήσω and ὦσω. ὠσθήσει, is from the latter form of the fut. act.

338. φευξόμεθ'. Creon thought that Medea was going to beg him to remit her sentence of exile. She undeceives him. *I will go into exile; (to be released from) this is not the boon that I ask of thee*.

341. ζυμπεῖναι φροντίδα, *to make up my mind*.

346. οὐ μοι φροντὶς, εἰ φευξόμεθα. For myself, I have no care whether I shall be banished or no.

349. αἰδούμενος κ.τ.λ. But through my feeling for others,

many and many a time have I injured myself. πολλὰ δὴ.
δὴ heightens the force of the word to which it is added.
J. G. G. 723, 1.

355. ἐφ' ἡμέραν μίαν, *for one day and no more.* The preposition defines the time precisely. J. G. G. 635, 2, b.

365. ταῦτα, sub. ἀποβήσεται.

"Nequaquam istuc istac ibit: magna inest certatio,
Nam ut ego illis supplicarem tanta blandiloquentia."

Ennius apud Cic. de Nat. Deor. iii. 26.

367. τοῖσι κηδεύσασι, sc. Creon.

384. τὴν εὐθείαν, sub. ὀδόν. The full sentence would be
κράτιστα τὴν εὐθείαν ἴοντας ὀδόν κ.τ.λ. Wor. 138.

385. σοφαί, fem. Medea is not speaking of herself only here, but of women generally. Had she been speaking of herself alone, the masc. would have been used. Vid Hec. note 511. (Ed. Oxf. Class.)

386. καὶ δὴ τεθνᾶσι. *Well, suppose them to be dead.* For this meaning of δὴ, vid. J. G. G. 722, 3; cf. also, inl 1107.

405. Σισυφείois. Glauce, whom Jason married, was descended from Sisypheus, king of Corinth, who was in famous for his acts of pillage and violence. Hence Σισυφείois = κακοῖs. Hesych.

415. τὰν δ' ἐμὰν κ.τ.λ., *but fame will bring it to pass that my sex shall have glory.* Βιστὰν = φύσιν, Schol. στρέψουσι must not be taken intransitively, but in a pregnant sense, *vertendo efficiet.* Pf.

421. ὑμνεῦσαι, Ion. for ὑμνοῦσαι. Sub. τὸ πρὶν. *And ye Muses who formerly sung of my perfidy, shall cease from,*

424. ἐν ἀμετέρῃ γνώμῃ, *to our minds*, i. e. *to us women*.

The prep. is used instead of the simple dative.

426. ἐπεὶ, *for otherwise*, i. e. *if he had given*.

434. ὀρίσασα, *having passed*. Heracl. 16. ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν.

441. σοὶ δ'. The construction is σοὶ δ' οὗτε πατρὸς δόμοι πάρα (i. e. πάρεσιν) ὥστε μεθορμίσασθαι κ.τ.λ.

444. σὼν δὲ λέκτρων, *quod attinet ad conjugium*. Gen. absol. Bothe. Or λέκτρων may be governed by κρείσσων.

455. ἀψήρουν, *tried to remove*. J. G. G. 398, 2.

456. ἀνίης, *ceasest not*. Pres. Pfl. and others read *δνεις*, impf. *didst not cease*,—referring to the time before Creon's issuing his edict against Medea.

459. φ/λοῖς, dat. commodi.

469. θράσος, *confidence*, in a good sense.

476. Ἑλλήνων ὅσοι, *all the Greeks who*, &c.

478. πεμφθέντα—ἐπιστάτην. Prolepticè, *sent to master*.

485. πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφώτερα, *with more love than wisdom*. "If any two properties of the same object are compared in degree, they are sometimes signified by the comparatives of their proper adjectives, and contrasted by ἢ." J. G. G. 782, f. So in Lat. *Clarior erat quam gravior*.

487. ἐξεῖλον φόβον, sc. *from thee*.

496. ἐλαμβάνου, *usedst to take*.

497. τῶνδε γονάτων. Gen. on account of ἐλαμβάνου in the preceding line. The regular construction would be φεῦ, δεξιὰ χεῖρ — καὶ τάδε γόνατα.

499. κοινῶσομαι, *I will commune, or, deal with thee.*

509. τοιγάρ. Medea anticipates what Jason might say.
πολλαῖς, *in the sight of many.*

514. ἢ τ' ἔσωσά σε, suppl. καὶ ἐμέ, ἢ ἔσωσά σε.

524. ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις, not *with full sails*, as Elms., but rather, as we say, *with close-reefed sails*; lit. *with the edge of the border of the sail*,—"circumspecte et caute." Matth. "Ἀκροισι. τοῖς ἐν ἄκρῳ δεχομένοις τὸ πνεῦμα, καὶ μὴ κατὰ τὸ μέσον. Schol.

526. ἐπειδὴ καὶ, *especially as.* Elms. joins καὶ with λίσαν. πυργοῖς, *magnifest.*

529. *Thou hast a mind indeed subtle enough, but it were an invidious story for me to relate how Eros, &c.*

538. νόμοις τε χρῆσθαι μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν. There are two ways of taking this line: 1. Inserting a comma after χρῆσθαι, and taking μὴ—χάριν as in direct opposition to the former part of the line. 2. Taking μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν as an epithet to νόμοις, in the sense of *non violentis.*

553. εὕρημα εὕρεῖν, *to discover something unexpectedly.* Inf. 716.

562. παῖδας δὲ θρέψαιμ', *but that I might bring up my children.*

563. τέκνοις may depend either upon ἀδελφούς or εἰς ταῦτά.

566. λύει, for λυσιτελεῖ. τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις κ.τ.λ., *to benefit the children which I have by those which I may have.*

568. κνίξοι, sup. 555, and inf. 599; κνίξεσθαι, *proprie de iris et dolore amantium dicitur.* Pfl. [Th. κνάω.]

573. ἐχρῆν γάρ. For the same sentiment, vid. Hippol. 616; and Milton, *Parad. Lost*, x. 888.

579. ἦ, *of a truth*. πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν, *I am different from many*. πολλοῖς, dat. incommodi. J. G. G. 601, 2.

580. ἐμοὶ γὰρ, *for in my opinion*.

584. ὥς, *after whose fashion*. εὐσχήμων, *plausible*.

585. ἐκτενεῖ, *will lay thee at length, will overthrow thee*. Metaphora est a palæstra ducta, ut ἔχεσθαι μέσος aliaque. Elms.

591. οὐ τοῦτό σ' εἶχεν κ.τ.λ. *It was not this that withheld thee, but thy marriage with a foreigner (like myself) was likely to be of no credit to thee, when thou should'st become old (this was what you feared)*. οὐκ εὔδοξον may belong either to λέχος or γῆρας.

600. μετεύξει, *you will change your prayer*. μετὰ in compos. denoting change. Wordsw. G. G. 193.

608. ἀραῖα γ', *active, yea, and I imprecate them (not on the τυράννοις only, but) upon thy house*.

609. ὥς. *Enough, for I will not, &c.* ὥς, fortiter affirmantis est, ut ἴσθι ὥς. Cf. Hec. 400. ὥς τῆς δ' ἐκούσα παιδὸς οὐ μεθήσομαι. κρινοῦμαι, *dispute*.

618. κακοῦ γὰρ κ.τ.λ. Soph. Aj. 665. ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα.

631. εὖχαρις, *welcome*.

639. ἐπὶ, *with desire for*. J. G. G. 634, 3, e. Wordsw. 196, b.

640. ἀπτολέμους δ' κ.τ.λ., *but honouring the peaceful marriage bed, may she in her keen discernment (δξύφρων) decide for women, whom they shall wed (λέχη γυναικῶν)*.

655. φράσασθαι, *perceive, understand*. Hec. 546.

659. πάρεστι. The indic. makes the wish definite: "Chorus loquitur definitè, quippe Jasonem cogitans." J. G. G. 831, 4, γ.

675. σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα, *too mysterious for a man*. Lat. *pro homine*. κατὰ in this sense is frequently used in comparisons. Wordsw. 191. συμβαλεῖν, *ad intelligendum, to understand*. σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα is a complete construction in itself, but the sense is further defined by the addition of συμβαλεῖν. J. G. G. 783, i.

681. πρὶν ἂν, *until*.

683. Πιτθεύς. Pittheus, king of Troezen, was the father of Æthra, whom Ægeus married.

686. τὰ τοιάδε, acc. after τρίβων.

707. ἐπήμεσα. The aor. expresses a feeling long familiar to, and still present in, the speaker's mind. In English, we should express the same by two tenses: *I neither have praised, nor do praise*. *Nec laudo, nec laudavi*. Vid. sup. 223; cf. also inf. 791. ῥμωξα δ' οἶον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον. Hec. 1276, ἀπέπτυσα. J. G. G. 403, 1.

716. εὔρημα. Vid. sup. 553.

717. παύσω δὲ σ' ὄντ' ἔπαιδα. *I will make thee to cease from being, &c.* Many verbs, especially those of *feeling, knowing, beginning, ceasing, &c.*, take a participle after them, instead of an infin. Wordsw. 164. Sup. 350. ὀρώ — ἐξαμαρτάνων. 495. σύννοισθα — ὦν. 539. σ' ἤσθοντ' ὀδσαν. 548. δείξω — γεγώς. 882. ἡσθόμην ἔχουσα. 1170. φθάνει — ἐμπεσοῦσα.

722. εἰς τοῦτο γὰρ δὴ κ.τ.λ., *for therefore am I come out*.

Elms., Pfl. and others. Matth. denies that φροῦδος can bear this meaning. He translates, *quod enim ad hoc attinet* (εἰς τοῦτο) *totus evanui, vires me defecerunt.*

725. *Thus far, however, I forewarn thee, lady.*

728. οὐ σε μὴ μεθῶ. *I will not give thee up.* Wordsw. 168, b.

737. λόγοις, sub. *μόνον*, opposed to *ἑρκέισι*.

738. ἐπικηρυκεύμασι, *their demands.*

743-4. ἐμοὶ—ἔχοντα. This is one of those irregular constructions where the object of the verb is in the dat., and the participle which ought to agree with it, in the accusative. The participle must be considered as agreeing with some acc. (here ἐμὲ), implied in the infin. to which it is joined. Inf. 815. σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν τὰδ' ἐστί. μὴ πᾶσ' ἔσχουσιν ὡς ἐγὼ κακῶς. Sometimes both constructions occur, as inf. 1236. δέδοκται μοι παῖδας κτανούσῃ τῇσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονός, καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν ἐκδοῦναι κ.τ.λ. J. G. G. 675, b.

745. ἐξηγοῦ θεούς. *Recite the gods by whom I am to swear,* Lat. *præi deos.*

763. παρ' ἐμοὶ, *meo iudicio.* Wordsw. 197, b.

768. ἧ μαλίστ' ἐκάμνομεν, *where I was most at a loss.*

770. *πρυμνήτην*, used as an adjective for *πρυμνήσιον.*

773. δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους, *look not for words which will give pleasure.* *Noli expectare læta me dicturam.*

780. οὐχ ὡς λίπονσα, *not as having resolved to leave them.*

787. ἀμφιθῆ, for ἀμφιθῆται. So inf. 981. θῆσει for θῆσεται. 1160. θείσα for θεμένη. "Satis usitata constructio est, ut de suo vel corpore vel parte corporis quis loquatur tamquam de alieno." Elms.

791. ῥμωξα. Vid. sup. 707.

795. φόνον φεύγουσα, *fleeing after having slain,—propter eandem.*

805. νύμφης, gov. by τεκνώσει. Wordsw. 130, obs.

815. πάσχουσιν. Vid. sup. 743.

816. τολμήσεις; *Wilt thou have the heart?* Vid. Hec. Oxf. Ed. of Class., note 1251.

832. Ἀρμονίαν. Mnemosyne is elsewhere said to have been the mother of the Muses.

835. βόας, acc. gov. by ἀφυσσαμέναν. J. G. G. 570. *Having drunk of the streams of the fair-flowing Cephisus.* Compare Soph. Œd. Col. 685.

839. μετρίας—αἶρας, *gentle breath of odorous gales.*

845. ἱερῶν ποταμῶν πόλιν. Athens. The ποταμοί are the Cephisus and Ilissus.

848. φίλων, gov. by πόμπιμος. J. G. G. 542, 2. φίλων πόμπιμος, *ready to receive or greet its friends.*

857. τέκνων σέθεν, *against thy children.*

864. τέγξει χέρα φοινίαν. *To steep thy hand in their blood.*

871. νῶν, *by us two.* Dat. of the agent. Wordsw. 135, d.

872. διὰ λόγων ἀφικόμεν. *I reasoned with myself.* For the

use of διὰ in this and similar expressions, vid. Wor. 190, obs. 1.

880. χθόνα, sc. Iolchus. Medea glances in irony at Jason's words, sup. 554, 559, et sqq.

889. ἐσμέν οἶόν ἐσμεν. A form of expression by which the assertion of something unfortunate is avoided. So inf. 1011. ἡγγειλας οἶ' ἡγγειλας. Orest. 78. ἐπλευσ' ὅπως ἐπλευσα, Hec. 873. πάσχοντος ἀνδρὸς Θρηκὸς οἶα πείσεται.

903. ἀρτίδακρυς, qui facile lachrymatur. Elms.

904. χρόνῳ, at last, putting away my quarrel with your father.

906. χλωρὸν δάκρυ, fresh or copious tears. χλωρὸς strictly, of colour, pale, pale-green; then without reference to colour, fresh, tender.

910. παρεμπολῶντος, gen. absol. sub. ποσέως. πόσει, dat. gov. by ὀργὰς ποιείσθαι.

912. ἀλλὰ τῷ χρόνῳ, tandem aliquando. The sentence is elliptic; εἰ καὶ μὴ πρότερον may be supplied.

931. οἶκτος, ei. Vid. sup. 184.

933. μνησθήσομαι, mentionem faciam.

941. οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι. I know not whether I shall persuade him, i. e. I do not think I shall. οὐκ οἶδ' εἰ = vereor ut, like φόβος εἰ, sup. 184. Elmsley remarks on the difference between οὐκ οἶδ' εἰ, and the Lat. nescio an,—“hæc verba, apud probatos scriptores, affirmandi sensum habent. Græca contra aut negant, aut rem in medio relinquunt.” ἂν belongs to πείσαιμι.

942. ἀλλὰ, *saltem*.

945. εἶπερ κ.τ.λ., *if she is like other women*.

946. ξυλλήψομαι—πόνου. *I will take my share in this work.*
The construction is the same as sup. 284. συμβάλλεται δὲ πολλά τοῦδε δειμάτος. Vid. Wordsw. 132, a. and *obs.* 1.

956. λάξυσθε, imp. fr. λάξυμαι, synon. with λάζομαι, poet. and Ion. for λαμβάνω.
φερνὰς. φερνή is that which is brought by the wife to her husband. ἔδνα, presents from the suitor to the bride, or the bride's father.

964. πείθειν—λόγος. Plat. de Republ. 390, E. Δῶρα θεοὺς πείθει δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας. See also Ovid. A. Am. iii. 653.

"Munera, crede mihi, capiunt hominesque Deosque:
Placatur donis Jupiter ipse datis."

985. νυμφοκομήσει, *she will deck herself in her bridal dress*.

990. κηδεμὼν = κηδεστής, *a relation by marriage*, opposed to ξυγγένης.

991. παίσιν—βιοτῇ, double dative after προσάγεις, like the Homeric σε φρένας ἔκετο πένθος. Elms.

995. μοίρας ὅσον παροίχει, *how art thou fallen from thy high estate!*

1009. τύχην, *ill-fortune*.

1011. ἡγγεῖλας κ.τ.λ. Vid. sup. 889.

1013. πολλὰ μ' ἀνάγκη, scil. δακρυρροεῖν.

1015. κάτει, *shalt return home*, i. e. from exile.

1028. ἀθάδις, causal genitive. Wordsw. 131, d.
1030. ἄλλως δ' ἐμόχθουν κ.τ.λ. A similar line occurs in Troad. 755. μάτην δ' ἐμόχθουν καὶ κατεξάνθην πόνοις. κατεξάνθην, 1 aor. pass. fr. κατα—ξάινω, lit. to card or comb, of wool.
1035. ζηλωτὸν ἀνθρώποισι, a thing to be desired by men. ζηλωτὸν is in apposition to the whole sentence, γηροβοσκήσειν κ.τ.λ.
1041. τί προσγελάτε—γέλων; cognate acc. Wordsw. 138. So inf. 1067. εἰμι τλημονεστάτην ὀδὸν. γέλωτα, another form of the acc. occurs inf. 1049.
1048. οὐ δῆτ' ἔγωγε κ.τ.λ. No, not I (i. e. I will not do it) —farewell my purpose.
1051. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κἀκῆς κ.τ.λ. But it was of my weakness that I even wasted (those) words of tenderness in my heart. προέσθαι, proijicere, perdere, ἀναλῶσαι. Elms. κἀκῆς, subst. κακῆς, adjective. For the construction of the gen. vid. Wordsw. 130, a.
1055. διαφθερῶ, blunt, unnerve; non corrumpam misericordia. Æsch. Agam. 941. γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ.
1058. ἐκεῖ, i. e. in exile.
1073. ἐκεῖ, i. e. in Hades.
1074. προσβολή, kiss, or embrace.
1084. ἀλλὰ γὰρ. Vid. J. G. G. 786, obs. 4.
1086. σοφίας ἔνεκεν, to teach us wisdom.
1087. παῦρον δὲ γένος κ.τ.λ., and but few would you find,

(one perhaps among many,) of women, I mean, who are gifted with understanding.

1090. καὶ depends upon the former part of the sentence, πολλάκις ἤδη—ἐρευνᾶν. βροτῶν, sub. τούτους. ἄπειροι, sub. παίδων.

1092. εἰς εὐτυχίαν, in respect of good-fortune. εἰς, quod attinet ad. Wordsw. 189.

1094. οἱ μὲν γ' ἄτεκνοι, for instance those who have no children.

1096. οὐχὶ τυχόντες. Supply τέκνων, having never had children.

1107. καὶ δὴ γὰρ εὑρον, for suppose that they have found. Vid. sup. 386.

1117. παραδοκῶ, watch eagerly. [κάρα—δοκεύω] lit. to watch with outstretched head.

1119. πνεῦμα ἡρεθισμένον, his quickened breathing, his breathless haste.

1121. μήτε ναῦαν κ.τ.λ. The meaning is, make your escape either by land or sea, and, having set out, if by sea, leave not your vessel, or your car, if by land, until you are in safety.

1144. θαυμάζομεν, honour, pay respect to.

1149. μυσσυχθεῖσα, offended at, loathing, fr. μυσάττομαι.

1151. οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσῃ. Be not angry with thy friends. Οὐ μὴ, cum futuro indicativi constructæ, interrogationi inserviunt, et plerumque imperandi significationem, vim prohibendi obtinent. Wordsw. 168, a. See Elmsley's note.

1155. ἐμὴν χάριν, for my sake.

1156. *ἡνέσχετο*, with double augm., *did not hold out, did not remain obdurate*.
1166. *τένοντ' ἐς ὀρθὸν*. The meaning is disputed. On *τίπτοε*, as if it were *τένοντι ὀρθῶ*. Pfl. *From head to foot*, taking *τένοντα* of the foot, and *ὀρθὸν* as = *ἄκρον*. Elms. Others, *with head erect*.
1170. The order is, *μόλις φθάνει ἐμπεσοῦσα θρόνοισιν, ὥστε μὴ πεσεῖν χαμαί*.
1172. *Πανὸς ὀργὰς*. All sudden terrors or disorders were attributed to Pan, or some other deity. Hippol. 142. *σύ τ' ἄρ' ἔνθεος, ὦ κόυρα, εἴτ' ἐκ Πανὸς εἶθ' Ἑκάτας*.
1173. *ἀνωλόλυξε*. Properly of the cry of women invoking a god, and mostly in a sense of good omen. It is expressly opposed to *κωκυτόν*, a *wailing cry*, in this passage. Vid. 1176. It is, however, sometimes used of men and grief, as in Soph. *Electra*, 750.
1174. *ἀπὸ κόρας στρέφουσιν* for *ἀποστρέφουσιν κόρας*. Vid. Wordsw. 179.
1176. *ἀντίμολπον ὀλολυγῆς*, in place of the cry which she had raised before. So Agam. 17. *ἀντίμολπον ὕπνου*, in the place of sleep.
1181. *ἤδη δ' ἂν ἔλκων κ.τ.λ.* And now a swift runner might have reached the end of a course of six plethra. *ἐκπλέθρος δρόμος*, a course of six plethra = 600 feet. *ἀνθήπτετο*. Vid. J. G. G. 398, 3.
1187. *καμφάγου πυρός*. Virg. *Æn.* ii. 758. *Ignis edax*. Georg. iii. 566. *Sacer ignis edebat*. *Æsch.* *Prom.* V. 368. *πυρός ἀγρίαις γνάθοις*.
1201. *ἀπέρρηον*, melted away.

1203. *τύχην γὰρ κ.τ.λ.*, *for we had her sufferings to warn us*

1209. *τύμβον*. Abstract for the concrete. J. G. G. 353, 1. Cf. Heracl. 166. We have no expression in Eng. exactly corresponding to this. Old men are called *τύμβοι*, inasmuch as *πλησίον εἰσι τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου*. Scho. Transl. *On the brink of the grave*.

1216. *ἄγοι*. Vid. note to Hec. 1165.

1218. *ἀπέσβη*, *he died*. 2 aor. fr. *ἀπο—σβεννυμι*. *ἀπέστ* is the common reading.

1229. *ἐπιβρύεντος*, part. 2 aor. pass. fr. *ἐπιβρέω*.

“If the tide

Of wealth flows in upon him, one may be
More fortunate than others, happy never.”

Potter's Trans.

1238. *ἄγουσαν*. Vid. sup. 743.

1245. *βαλβίδα*. *βαλβίς*, usually in pl. Prop. the *starting posts* of a race-course, and since these were also the goals hence, the *end*, or *term* of anything.

1247. *ὥς φίλτατα*, *how passing dear*.

1267. *ἀμείβεται*, *take its place*, i. e. the place of *χόλος*.

1268. The order is, *δμογενῇ γὰρ μιάσματα ἐπὶ γαίαν* (ἐστὶ *χαλεπὰ βροτοῖς, αὐτοφόνταις ἄχῃ ξυνφδὰ, πίτνοντα θεοῖς ἐπὶ δόμοις*. Pfl. Trans. : *For the stain of kindred blood shed upon the earth is terrible to mortals, being the cause of woe to the murderers, falling from heaven upon their houses according to their guilt* (ξυνφδὰ). *ἄχῃ κ.τ.λ.* in apposition to *μιάσματα*.

1275. *παρέλθω*; *shall I enter?* Vid. Elms. note.

1285. ἐξέπεμψε νιν ἄλῃ, *sent her forth to wander*; lit. *in wandering*.

1296. νιν—σφε. Pronomen duplex, quorum prius ad δεῖ, alterum ad κρυφθῆναι refertur. Dind. *It is necessary for her that she, &c.*

1337. παρ' ἀνδρὶ τῷδε, i. e. ἐμοί.

1343. Σκύλλης. Agam. 1233. ἀμφίσβαιναν ἢ Σκύλλαν τινά.

1354. σὺ δ' οὐκ ἔμελλες κ.τ.λ. *You are not going to dishonour me and live, &c.*; or, *You were mistaken when you expected, &c.*

1360. ἀνθηψάμην. Sup. 55. φρενῶν ἀνθάπτεται.

1362. λύει δ' ἄλγος, *but it lightens my grief*. Pors. and Elms. Matthiæ doubts that λύει can mean this, and explains it by λυσιτελεῖ, *my grief is good to me*.

1367. καὶ, *and was it for this that thou thoughtest fit to kill them?*

1399. στόματος depends upon χρήζω. The construction is χρήζω φίλιου στόματος ὥστε προσπύξασθαι. Hippol. 1375. ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι διαμοιρᾶσαι. Pors.

1409. ἐπιθεάζω, *adjure the gods*.

1413. οὓς μήποτ' ἐγὼ κ.τ.λ., *whom would that I had never begotten, thus to see them destroyed by thee*.

